

BINBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 208 - 25 Kuruş

7 - Mayıs - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

RİTANIN BU EMRİ SUZANI
ÇİLEDEN ÇIKARDI.

İLERİ GİT.. GERİ DÖN..
İLERİ GİT GERİ DÖN..
NİYETİNİZ VARSA
ALIN.. NE OYALİYORSUNUZ
HEM BU ELBİSE
SATILIK DEĞİL

NE DEDİNİZ?

24/1

ELBİSENİN
SATILIK OL-
MADIĞINI
SÖYLEDİM.
ÇÜNKÜ BU
ELBİSE
BENİM...

BU İMKANSIZ DEĞİL Mİ
LEON? BİLETİN ÜZE-
RİNDE BÜTÜN
TEŞHİR EDİ-
LEN ELBİSE-
LERİN SATILIK
OLDUĞU YAZI-
LIYDI.

LEON OYUNUN FENA BİR ŞEKİL ALDIĞINI GÖRDÜ
YAZ GEÇMEK İS-
TEDİ. FAKAT RİTA
ASABİLEŞMİŞ-
Tİ.

BİZİ APTAL YERİNE KO-
YUYOR. SAHİBİNİ ÇAĞIR-
BU ELBİSEYİ MUHAKKAK
ALMALIYIZ.

SAKIN
OL RİTA
ŞİMDİ
BİRİNİ ÇA-
ĞIRIM..

RİTANIN BAĞIRMASINA MAĞAZA SAHİBİ KOŞ-
TU.

BİR ŞEY Mİ
ARZU ET-
TİNİZ EFEN-
DİM.

EYET.. BİR
YANLIŞLIK
VAR GALİBA.

NE YANLIŞLIĞI..
ELBİSEYİ SATIN
ALMAK İSTEDİK. BU
HANIM SATILIK DE-
ĞİLDİR DİYOR

MÜDÜR BEY..
SİZE BU ELBİSEYİ
KENDİME ALACAKIMI
SÖYLEMİŞTİM. PARA-
SINI DERHAL VERECEĞİM

BU NE BİÇİM
TEŞHİR SALONU
BÖYLE.. MANKEN-
LERİN KENDİ EL-
BİSELERİNİ SATIN-
ALDIKLARI NEREDE
GÖRÜLMÜŞTÜR.
LEON SEN DE SÜ-
SUYORSUN SADE

LEON.. SANA SÖY-
LÜYDÜM.. NEDEN
AĞZINI AÇMIYOR-
SUN? BU SÜMÜK-
LÜ KIZIN BİZİMLE
ALAY ETMESİNE
MÜSAADE ETME
SENE..

SAKIN OLUN
BAYAN.. BİR
BAŞKASINI
YAPARIZ..

208/1

SERGI MÜDÜRÜ CİDDİ BİR
TAVIRLA SUZANA DÖNDÜ.

MATMAZEL MAAR. YAKI BUNU
SATIN ALDIĞINIZI SÖYLEMİŞ
TİNİZ. FAKAT BİR MÜŞTERİYİ
KIRMAMAK LÂZİM. GİDİN ONU
ÇIKARIN PEKİ EFENDİM.

24/2

ÇOK ŞÜKÜR YOLA GELDİ..
NE TUHAF MANKEN O ÖYLE?
BÖYLESİNE HİÇ RASTLAMAMIS
TIM. SEN DE MEMNUN OLDUN
DEĞİL Mİ LEON? EVET.

SUZAN SOYUNMAK İÇİN
ODAYA GİRDİ. ÇOK GEÇME-
DEN BİR ÇİĞLİK İŞİTİLDİ

MATMA-
ZEL MAAR!
BİR ŞEY
Mİ OLDU?

ALLAHIM.. FENA
OLDU GALİBA..

ARADAN BİR MÜDDET
GEÇTİ. SUZAN YIRTIK ELBİSEYLE
DIŞARI ÇIKTI.

BİR KAZA.. ÇIKARIRKEN
SAĞINDAKİ PENSLERDEN
BİRİNE TAKILDI.

EYVAH..
MAHVOLDUM..

RİTANIN YÜZÜ KÜL GİBİ OLDU.

LEON.. BU KERİ MAH.
SUS YIRTTI.. BEN ALA.
MIYAYINDIYE..

SAKIN OL RİTA.
BİR KAZA OLMUŞ
İŞTE..

SUZANIN HALİ RİTAYI DELİ ETTİ

DELİ DEDİ.. LEON BENİ
MÜDAFAA ET.. MÜDÜR
BEY KÖV BU KIZI BURU-
DAN.. TERBİYESİZ.. ALÇAK KİN OL..
REZİL..

RİTA.. RİCA
EDERİM KEN-
DİNE GEL.. SA.

MAHİSUS
YAPTIN HA?
EĞER BU DOĞRUYSA
SENİ DERHAL İŞİNDEN
ATACAĞIM.

MATMAZELİN BİR
İKİ TAHTASI NOKSAN
GALİBA..

208/2

ARKASI
VAR

Zeki, arabayı ufak garajından çıkarmış, hâlâ evde oyalanmakta olan karısını bekliyordu. Vâkıa iki gün sonra döneceklerine göre evde bir takım tedbirler almak, kapıları kapamak filân lâzımdı; ama bütün bu işlerin yapılması son dakikaya mı bırakılmalıydı yani. Çekmeceden İstanbul'a, ne kadar hızlı araba sürülürse sürülsün, yarım saatten önce de gidilemezdi.

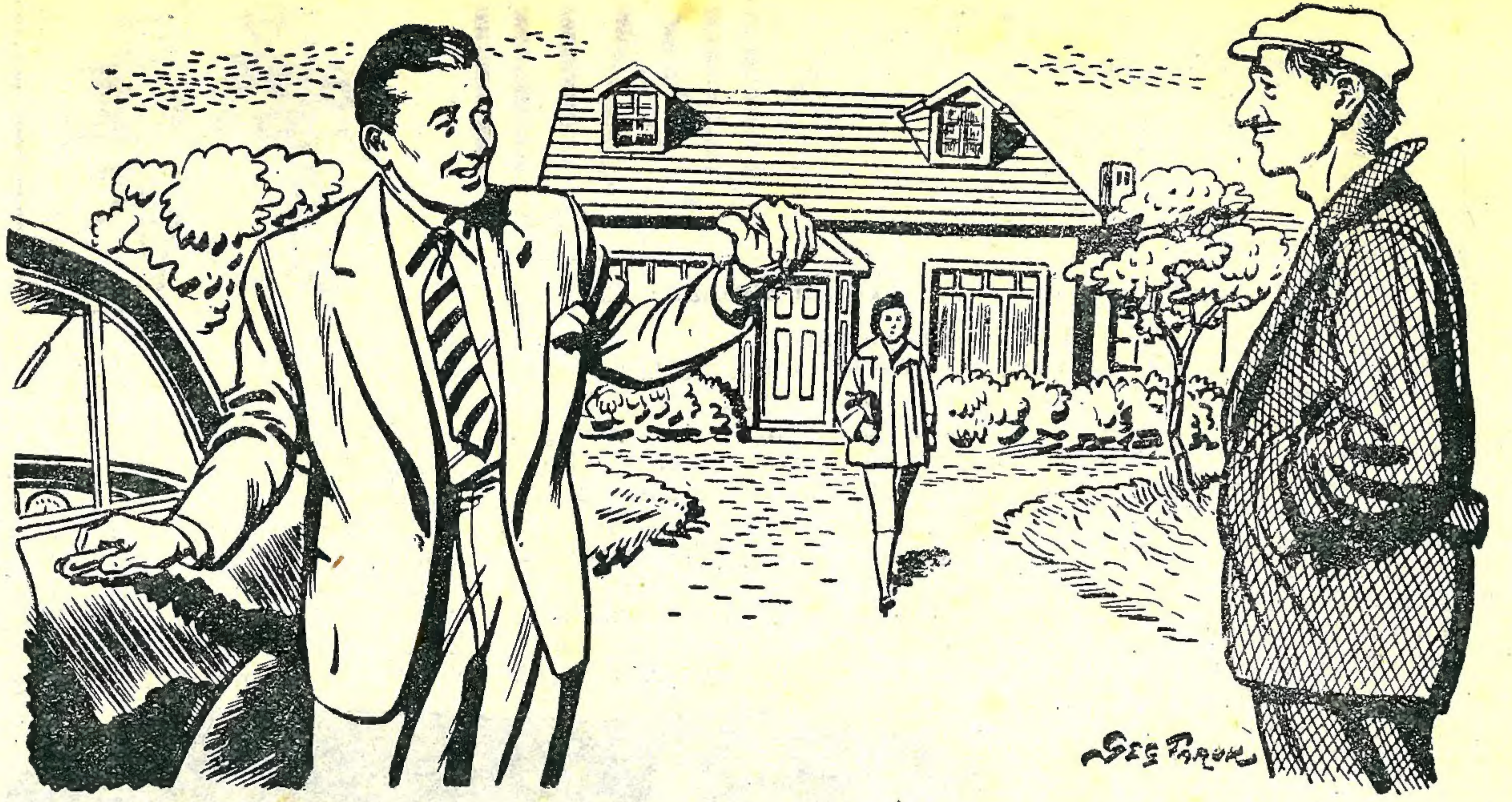
Direksiyonun başında beklemekten bıktığı zaman dışarı çıktı. Bahar olmasına rağmen güneş bir parça yakıyordu. Hafifçe nemli olan toprağın üzerinde birkaç adım attı, sonra yolun kenarındaki ağacın dibinde bir adam gördü.

Adamın kılık kıyafetine ne çok düzgün ne de çok süflî denebilirdi. Tuhaf bir ısrarla yüzüne baktığını farkedince Zeki:

— Bir şey mi istiyorsun? diye sordu.

Adam çatal çatal sesiyle:

— Şey, dedi, eğer İstanbul'a gi-



Şey Faruk

Adam gülmesini zorla zaptetmeğe çalışıyordu. Topkapı'dan içeri girdikleri sırada:

— Ne olur burada duruverin, dedi, inmem lâzım.

Zeki arabayı durdurdu, adam yere indi; sonra onun yanındaki pencereye gelip:

— Çok teşekkür ederim, dedi, bana kimsenin yapamayacağı bir yardım yaptınız. Size bir mukabelede bulunmak isterim... Alın şunu!...

Ve polisin, Zeki'ye vermiş olduğu cezayı da üzerine kaydettiği defteri uzattı.

takdirde, sabahleyin kestireceğim iki saatlik uykuya akşama kadar idare edemezdin.

Başımı arkaya dayamazdan evvel bir sigara yakmak aklıma geldi ve her ne çıktıysa bundan çıktı... Tabakamdan bir sigara alıp dudaklarıma ilaştırdım ve elimi kibrit cebime attım. Kutu burada olmadığı gibi, sırayla ikişer defa araştırdığım bütün ceplerimde yoktu. O zaman yan sıradaki ihtiyar aklıma geldi.

Yerimden kalkıp yanına gittim ve:

— Affedersiniz, dedim kibritiniz var mı?

Gürültülü bir sesle:

— Kibritim yok, dedi, çakmam var.

— Zahmet olmazsa sigaramı yakar mısınız?

Cebinden koa bir çakmak çıkardı ve top gürültüsünü andıran bir sesle çaktı. Bir tencere yemeği kısa zamanda pişirebilecek takatte olan alevlerde kaşımı kirpiğini kavurmamağa azamî dikkat göstererek sigaramı yaktım ve teşekkür ettikten sonra yerime döndüm.

Başımı arkaya yaslayarak keyifli keyifli sigaramı tütürmeğe başladım. İçim geçmek üzereydi ki bir ses beni kendime getirdi:

— Beyefendi satranç bilir misiniz?

Ak sakallı, beyaz elbiseli ihtiyar karşımdaydı.

Zorlukla gözlerimi açarak:

—Maalesef, diye cevap verdim, maalesef bilmiyorum.

— Bilseydiniz ne güzel oynardık.

Sonra benimle satranç oynamaktan ümidini tamamen kesmiş olmalı ki elindeki ufak kutuyu ve bir tahtayı çantasına koydu.

— Satranç bilmemek büyük bir kayıptır!

Bu cümle, hiç olmazsa satranç bahsinde benimle konuşmaktan ümidini kesmemiş olduğunu ortaya koyuyordu. Kendimi aymağa çalışırken:

(Lütfen çeviriniz)

Kaşla Göz Arasında

diyorsanız beni de alın diyecektim. Tren bir saat sonra kalkacak ve arabamıza nisbetle çok da yavaş gidecek.

— Olur; geç bakalım arkaya.

Onlar konuşurken Nermin de kapıdan çıkabilmişti. Elindeki anahtarı kapının kilidi içinde iki defa döndürdü, kapalı pancurlara son bir defa göz attı sonra:

— Unuttuğum öte beri varmış, bir parça geç kaldım, diyerek otomobile koştu.

Yabancıyı gördüğü zaman bir tereddüt anı geçirmişti. Zeki:

— İstanbul'a gidecek bir yolcu, diye izahat verdi, bizimle beraber gelecek.

Nihayet yola koyuldular. Yeşilköy'den sonraki asfalta çıkana kadar hiç konuşmamışlardı. Burada tam Nermin ağzını açmak üzereydi ki Zeki bir arabayı sollamak istedi; bu arada karşıdan bir başka oto gözüksü, bir karışıklık oldu ve orada ne aradığı bilinmeyen bir polisin düdüğü duyuldu.

Arabayı yolun kenarına çektiği zaman memur karşılarına dikildi:

— Bu ne biçim araba sürüş beyefendi. Arkanızdan bir kovalıyan mı var?

— Kovalayan yok, ama acelem vardı. Bir kaçamak yapayım dedim.

— Pahalıya malolacak. Kâğıtlarınızı gösterin bakalım.

Zeki ehliyetini çıkardı. Memur bunu muayene ettikten sonra Nermin'e ve arkasında oturan kılıksız adama baktı. Bu vaziyet iyice şüphesini tahrik etmişti.

— Nüfus kâğıtlarınızı da görelim bakalım, dedi.

Zeki karısının ve kendisinin cüzdanlarını uzattı. Memur bunlara bir göz attıktan sonra arkadaşine:

— Sizinki nerede? diye sordu.

Adam bin tereddütle cebinden kirli bir cüzdan çıkardı. Polis bunun sayfalarını karıştırdı karıştırdı ve alaycı bir şekilde:

— Demek hapisten çıktın, diye söylendi. Mesleğin de yankesicilikmiş!

Bu esnada adam arabadan inmişti; polisin yanında ayakta duruyordu. Beriki cüzdanı kapayıp ona uzatırken:

— Hapislik aklını başına getirmiştir, dedi, bir daha ötekini berikini çarpmazsın inşallah!

Memur defterini çıkararak Zeki'ye ödetilmesi için külliyetli bir ceza yazdıktan sonra uzaklaştı.

Adam asfaltın üzerinde öylece

Yazan: Y. Kaynak

duruyordu. Zeki:

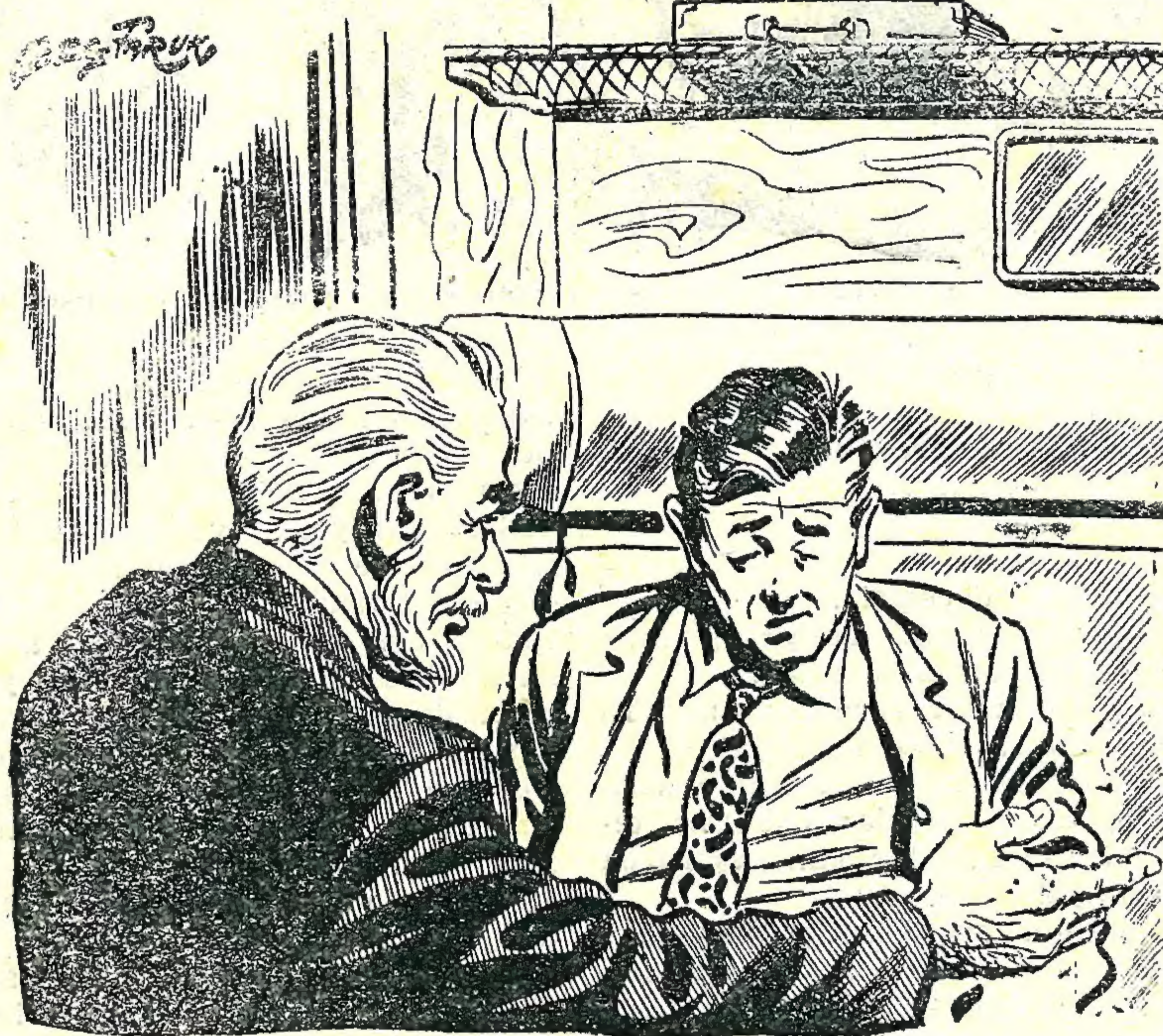
— Binmeyecek misin? diye sordu.

— Kim olduğumu öğrendiniz, belki içeri almak istemezsiniz.

— Ne münasebet, gel canım.

Araba tekrar yola koyuldu. Topkapıya yaklaştıkları sırada eski mahkûmun üzerine tuhaf bir hal gelmişti. Kahkahalarla gülüyor, yüzü alelâcayip şekiller alıyor, sonra yine bir kahkaha koyveriyordu. Nihayet Zeki'nin canı sıkıldı ve:

— Gülecek ne var, dedi, insanın âsâbını bozmasana!



Sigara Yüzünden

Mensup olduğum şirket beni ikide birde, taşra şubelerimiz teftişi için oraya buraya gönderir. Bu bakımdan hayatının büyük bir kısmı yollarda ve nakil vasıtalarında geçer.

Geçen ayın başlangıcında, yine bir iş seyahati dolayısıyla yola çıkmıştım. İki gün zarfında üç şehir dolaşıp buralardaki şubelerimizin vergi meselelerini yoluna koymuş ve akşam hava kararırken dönüş yolculuğu için trene binmiştim.

İki günlük yıpratıcı seyahatin tesirlerini, kompartimandaki kadife koltuğa gömüldüğüm zaman derhal hissettim. Vücudum kıyılıyor ve gözlerimden uyku akıyordu. Karşımdaki filede duran valizime bir göz attım, sonra kompartimanı bir tarassut ettim.

Yazan: Ben.

Bu tarassut bana, kompartimanda yalnız olduğum şeklindeki kanaatimin yanlış olduğunu anlattı. Vagonun karşı kenarındaki koltukta yaşlı ve ak sakallı bir zatı muhterem oturuyordu. Ona aldırış etmiyerek başımı önüme eğdim ve sabaha karşı kavuşacağım dairemi, rahat yatağımı hayal etmeğe başladım.

Uykusuzluğum o derece büyüktü ki, gözlerimi kapayıp durmak için eve varmayı beklemem imkânsızdı. Koltuğun üzerinde rahatça bir vaziyet alıp bir parça kestirmeğe bakmalıydım. Ertesi gün görülecek mühim işlerim olduğu için, böyle bir takviye olmadığı



ATES SİPAHİ

Yazan: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 32



Birbirinin kolunda ve birbirlerine yaslanarak keskin, sürekli kakkahalarla yavaş yavaş geldiler. İnce çılgınlarla ikisinin önünden geçtiler... Sallanarak ve birbirine dolanarak yürüdüler, gittiler...

Genç kadın derin bir nefes aldı: — Ooh! dedi...

Dağlar delisi, ilk defa isteyerek ve içinde hiçbir hınç ve kin olmadan onu kucakladı ve mırıldandı: — Sen her zaman iyi ve güzel bir kadınsın! dedi.

Genç kadın yorulmuş gibi başını bu geniş erkek göğsüne biraz daha sokarak iç çekti:

— Ah, dedi. Buradan bir kurtulabilsek...

— Kurtulabilsek?. Ee, sonra ne olacak?..

— Sonra... Sonra sen hayata ve yaşamağa kavuşacaksın!

— Sen?..

— Ben... Ben mi?. Beni istersen, sana bir cariyeye olurum!.. İstemezsen...

— Sus! dedi ve onun ipek kıvrık saçlarını okşadı...

Uzaklaşanların kakkahaları hâlâ işitiliyordu. Şimdi hafif bir kaval sesi de aksetmeğe başlamıştı... Karanlık dehlizler derin bir sükût içindeydiler... Ara sıra, kayalar ve taşlar çatlıyormuşçasına, hafif çıtırdılar oluyor, duvardan duvara fare koşuşmaları duyuluyordu.

Genç kadın doğrularak yola baktı:

— Acaba gelen var mı? dedi.

— Zannetmem... Hiçbir şey

duymuyorum...

— Geride kalan olur!..

— Yürü, haydi, korkma!

İkiside dehlizin karanlığına doğru yürüdüler... Ellerindeki çıra sönmüştü... Temkinli adım atıyorlar, düşmemek ve çarpmamak için duvarlara tutunuyorlardı. Alçak tavanlı dört köşe küçük bir meydanlığı geçtikten sonra karşıda açık kurşuni bir delik görünüyordu... Kadın, elini uzatarak geniş

cak!.. Anladın mı?. Eğer çoban yıldızı sönerken arkamızdan gelen olursa, dediğimi yap, tarif ettiğim yeri biliyorsun ya!..

Kadın hafif bir hıçkırıkla mırıldandı:

— Güle güle Ege... Yolun açık olsun!..

Bir kırbaç vuruşta, iki atlı da, dik bir yokuş inmeğe başladılar... Etraf sivri ve sert kayalarla çevriliydi... Sabahın alaca karanlığın-



Dağlar delisi Süleyman sen her zaman iyi ve güzel bir kadınsın dedi.

— Nasıl bir şeydir bu satranç? demek gibi bir gaflette bulundum.

— Nasıl şey midir satranç? dedi ve bitmez tükenmez izahlara girişti.

Bütün gücümle onu dinliyebilmek için kendimi zorluyordum, fakat bunda tam mânasiyle muvaffak olamıyordum. Arada sırada gözlerim kapanıyor ve ihtiyaç bunu farkederek sesini yükseltiyordu. Sigaramı ateşlemek kibirliliğini göstermiş bulunan bu zata kabalık etmemiş olmak için hemen kendimi toplamağa ve can kulağıyla dinlemiş gibi görünmeğe çalışıyordum.

İhtiyara göre satranç sadece bir oyun değildi. Bir ilimdi, bir dosttu, bir kurtarıcıydı, bir sevgiliydi, kâinat; hulâsa her şeydi... On altısı siyah olan otuz iki taşla oynanırdı, bir tane ve...

Burada ihtiyar tekrar sesini yükseltiyor ve ben tekrar kendime geliyordum.

Sabaha kadar bu hal böylece devam etti. Gideceğimiz yere yaklaştıkça uykum açılıyor; trende geçireceğimiz vakit azaldıkça ihtiyar satranç hakkındaki konferansını hızlaştırıyordu.

Nihayet güç belâ ondan yakamı kurtarabildim ve beni evime götürececek olan otomobile kapağı atabildim. Vezir, at, kale, kayım, mat gibi yeni tanıştığım kimseler kulaklarımda uğulduyordu ve bir damla uykum kalmamıştı.

O günden sonra, biri hakiki yerinde, diğerleri de ceketimin iki cebinde olmak üzere yanımda daima üç paket kibrit taşımaya âdet edindim. Ve satrançtan da, hayatta hiçbir şeyden etmediğim kadar nefret ediyordum.

bir nefes aldı:

— Geldik! dedi.

Dağlar delisi sordu:

— Dışarı mı?

— Evet...

— Oradan sonra?

— Atla gideceğiz!..

Küçük kurşuni deliğe gelince, genç adam durarak baktı:

Oh, temiz bir gece havası... Tâ uzaklarda sarı bir ufuk parlıyor... Sabah olmak üzere... Artık o kara ve yağmurlu bulutlar sıyrılmış, temiz ve berrak bir gün ağırmaya başlamıştı...

Kadın dışarı çıkar çıkmaz, iki elinin baş parmaklarını ağzında birleştirerek keskin bir ısıklık çaldı ve ses tâ aşağıki uçuruma kadar yuvarlandı...

Alaca karanlıkta kayalar arasında bir çift ayak sesi koştu ve ince, uzun bir gölge görüldü...

Genç kadın seslendi:

— Hazır mısın?

— Evet... Getireyim mi?

— Getir...

Gölge kayalar arasında bir iki saniye kaybolduktan sonra iki atla beraber görüldü... Dağlar delisi, hayretle sordu:

— Atla buradan nasıl ineceğiz?..

— Yol var... Fakat süratli gitmemiz lâzım... Bak çoban yıldızı artık sönmek üzere... Eğer vakit kaybedersek, nöbetçiler uyanır, görürler...

Genç kadın bir sıçrayışta atına atladı ve:

— Haydi bin, dedi... Ben önden gideceğim... Dikkat et, yolunu şaşırsan uçuruma yuvarlanırsın...

Sonra, ince uzun gölgeye dönerek seslendi:

— Lâhûr, Allahısmarladık! Her şey sana tenbih ettiğim gibi ola-

da serin bir meltem çıkmıştı... Uzaklardan horoz sesleri geliyordu... Sert ve ufak taş parçalarıyla dolmuş yolda, nal seslerinin kuru akisleri çatlıyor, ve kayalar, tok gürültülerle oynuyordu...

Yol dolambaçlı idi... Yarım saat kadar at koşturdukları halde, ancak beş dakikalık bir iniş yapmışlardı. Bu sırada bir uçurum kenarından geçmeğe başlamışlardı... Derinlerden kuru bir su çağlayışı geliyor ve sabah bülbülleri gittikçe coşmağa başlıyordu...

Genç kadın birden bire atının dizginlerini çekerek haykırdı:

— Felâket! Çoban yıldızı söndü!.. Şimdi, şimdi bizi görürler... Ve birden bire ta yukarlardan, korkunç, sivri ve heybetli kayalar-

dan keskin çan sesleri çınlamağa başlamıştı... Bu, ince bakırlara inen tokmak darbeleri, uçuruma ve yaylaya doğru yuvarlandıkça, büsbütün azıyor, ve yükseliyordu.

Kadın korkarak etrafına baktı... Kaçacak hiçbir yer yoktu... Kayalar sert ve yüksekti... Aralarında hiçbir yol açılmamıştı... Çan sesleri artıyor, buna keskin kadın çılgınlıkları karışıyordu...

Genç kadın, huylanarak oynayan atın dizginlerini bırakıyordu:

— Haydi, dedi... Bütün hızımızla aşağıya ineceğiz... Yegâne kurtuluş yolu budur. Haydi... Bizi takip ediyorlar.

İki atlı dolu dizgin kendilerini sert taşlı yola bıraktılar... Bütün süratleriyle gidiyorlardı. Atların yeleleri ve ayakları uçuyor, kulakları korkuyla dikiliyordu.

Dağlar delisi: «Ne uğursuz yer» der gibi ağır bir küfür savurdu. Bu ne belâlı memleketti... Bu ka-

dınlar ne azgın, ne hunhar şeylerdi...

Ne istiyorlardı? Erkeklerin için böyle düşündüler?... Bunların yolları, yerleri nerede idi? Koca Osmanlı imparatorluğu, bu tek memeli, esrarengiz mezhepli kadınları nasıl görmemiş, nasıl bulamamıştı.

Bu sırada gerilerden çılgın kadının haykırıları gelmeğe başlamıştı.

Genç kadın, atını mütemadiyen kırbaçlıyarak geriye döndü ve bağırdı:

— Geliyorlar!.. Mutlaka aşağı kemeri geçmeliyiz... Yoksa muhakkak önümüzü kestirirler, tutuluruz...

Bu taşlı dağ yolu artık gittikçe genişlemeğe kayalar azalmağa ve yeşil otlarla çevrili topraklar görünmeğe başlamıştı...

Atlar delicesine koşuyordu... Kadın atının boynuna eğilmiş, bir eliyle mütemadiyen kırbağını şaklatıyor, arasına heyecan ve korkuyla geriye bakıyordu... Artık ovaya yaklaşıyorlardı...

Yolun üstünü çerçeveleyen harap bir taş kemeri geçtikten sonra, bütün kuvvetleriyle dizginleri çekip bıraktılar ve düzlükte çığır gibi at koşurmağa başladılar...

Bu sırada kemerin yanındaki yoldan bir sürü kadın çıkmış, korkunç çılgınlarla bağırmağa, haykırmağa başlamışlardı.

Gerideki atlı kadınlar da görünmüştü... Onlar da birkaç saniye sonra ovaya çıktılar ve dolu dizbin at kopardılar...

Dağlar delisi, artık kendini kaptırmıyordu... Aylardan beri bu esrarengiz kadın beldesinde idi. Âdeta kadınlaşmış, sesi çıkmaz olmuştu. Bir zamanlar Beyşehir ovalarında at koşuran ve dağlarda sesi bir kartal gibi etrafı titreten yiğit insan şimdi uysal bir hayvana dönmüştü...

İşte, şu kendisi için hayatını tehlikeye koyan kadının arkasından gidiyordu. Onun her söylediğini yapıyor, ona her şeyde boyun eğiyordu...

Bu ne değişiklikti?... Dağlar delisi Süleyman bu kadar başka bir insan olabilir miydi?..

İkisi de bütün süratleriyle gidiyorlardı... Altlarında hayvanlar beyaz köpükler saçarak koşuyor, kulaklarını korkuyla dikiyorlardı.

Kadın, geriye döndü ve at başı gelen genç adama baktı:

— Süleyman! diye seslendi. Gözleri sıcak ve harareti idi. Yüzü tatlı bir kırmızılıkla alevlenmiş, saçları omuzlarına dökülmüştü...

Dağlar delisi, bu ateş gibi berak çıkan sese cevap verdi.

— Ne var?..

— Korkuyorum... İçimde bir korku var!..

— Ne korkusu?..

Kadın bu suali, gürültüden anlamamıştı... Devam etti:

— Mutlaka bir şey olacak!.. Bak, geriye bak... Yaklaşıyorlar... Onlar hayvanlarını iyi kullanırlar. Eğer...

Kadın keskin bir çılgılık koparak, atının boynuna doğru kapandı:

— Eğil, eğil... Ok atacaklar... Eğil...

Ve bir anda başlarının üstünden ince vızıltılarla bir sürü ok geçti ve toprağa düştü...

Kaçış ve kovalayış azmıştı. İki taraf da bütün kuvvetleriyle at koşturuyorlardı. Ölümünden kaçanlar ve ölümü kovalayanlar, dümdüz ovada, toz yığınlarına bürünerek uçuyor, keskin çılgınlarla bağırıyorlardı...

(Arkası var)

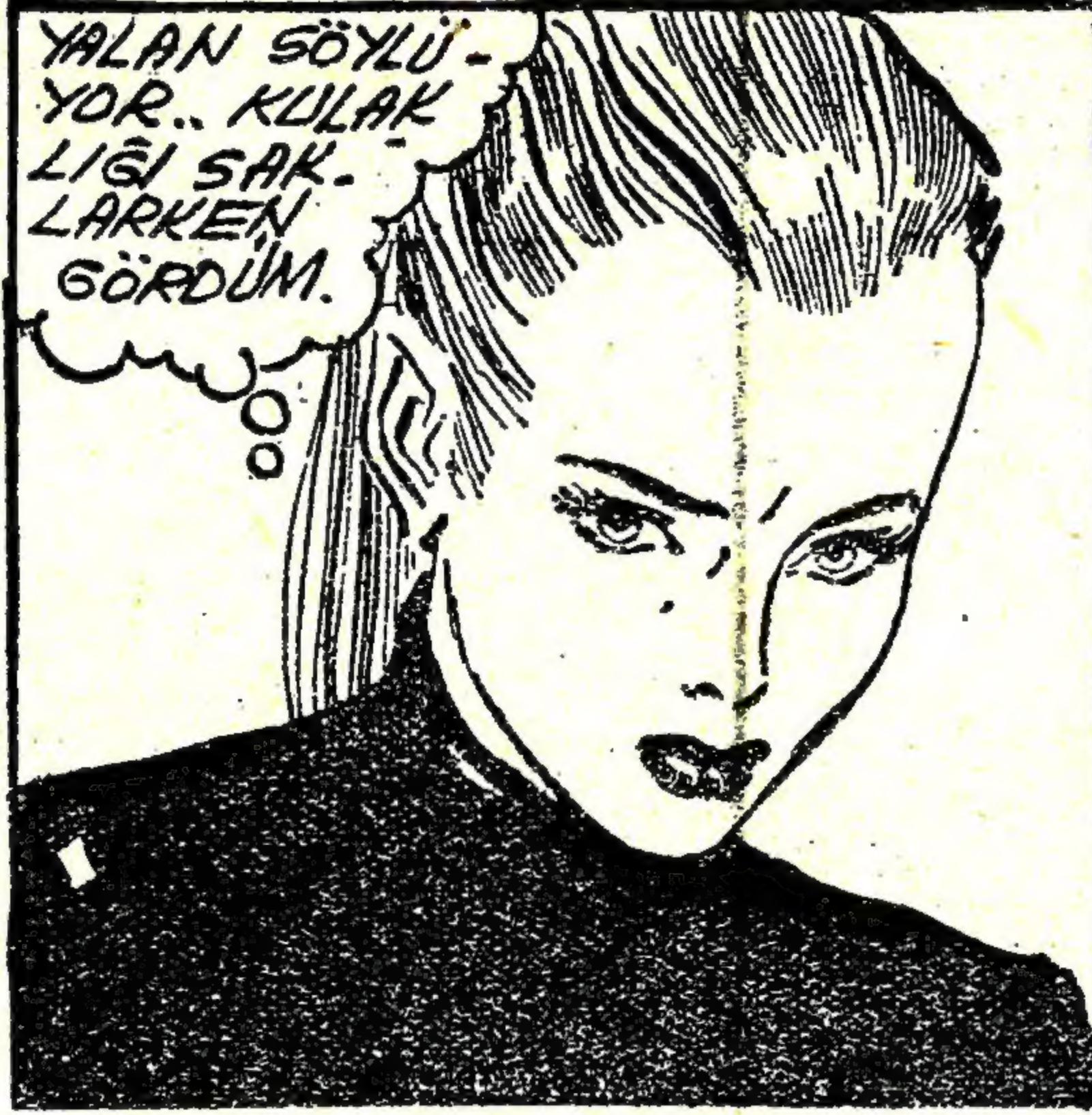


NAT PINKERTON

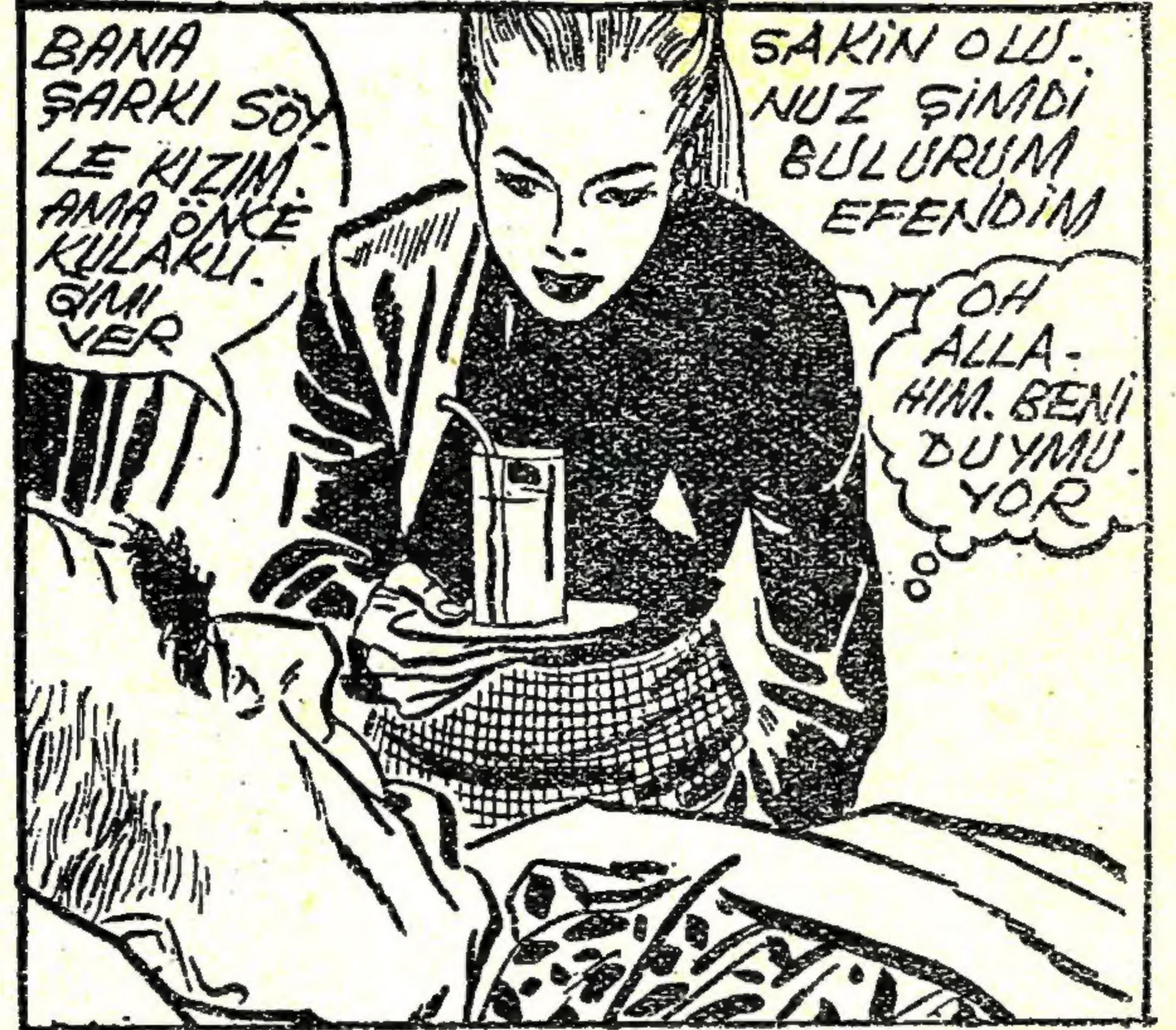


NEREYE KOY.
DUYSAN ORA.
DADIR.

AMCANIZ
KULAKLIĞI.
NI İSTİ-
YOR DE.
BORAH
GÖRDÜ.
NÜZ MÜ?



YALAN SÖYLÜ-
YOR.. KULAK
LIĞI SAK.
LARKEN
GÖRDÜM.



BANA
ŞARKI SÖY-
LE KIZIM.
AMA ÖNCE
KULAKLI.
GİMİ
VER

SAKIN OLS.
NUZ ŞİNDİ
BULURUM
EFENDİM

OH
ALLA-
HİM. BENİ
DUYMU.
YOR



MASANIN
ÜSTÜN
DEYDİ.
BAK..

BENİ
Mİ
GAL-
DINA.
YA-
LAY.



DEBORAH
DUR!



BIRAK BENİ
BIRAK DIYO.
RUM.
YOKSA
KARŞI
MAHA.

GİLDİR.
DIN MI
AYOL?



BENİ MIRASTAN MAHRUM
ETMEK İSTEYEN BİRİNİ YOK
EDİVERE-
CEKTİM.

VE
SENİ
RAHAT
BIRAKA
CAKLAR
DI DEĞİL
Mİ?



O GALMIS
EVİNDEN
ALDIM.



MELDİ
Yİ BUL-
DUN MU?

Yİ Kİ
GELDİNİZ
SİZE
Yİ HAVA-
DİS-
LE
HAYAT.



EVET. BULDUM
YİNE BÜLBÜL
GİBİ ŞA.
KİYOR

YAŞASIN. PAPEL
LERE KAVUŞA-
CAĞIZ. YARIN.
DAN TEZİ YOK
YİNE PLAK
DOLDURMA-
ŞA BAŞLA-
RIZ.



AYNI ZAMANDA
BİR DE KÖTÜ
HAVADİSİNİ VAR
MELODİYE NE-
REDE OLDUĞU
NU SÖYLEMİ.
YECEĞİME
SÖZ VERDİM.
BÜYÜRÜN ÇE-
KİNİZİ.

ARKAŞ
VAR

Jessica'nın Zaferi

★ Nakleden: Resan Kaptan ★

Bundan yedi sene evveldi. Çok sevdiğim arkadaşım, İso-bel'in daveti üzerine, evine gitmiş-tim. İso-bel'in muazzam köşkünün bahçesinde oturuyorduk. Şehirdeki yorucu hayatımdan sonra bu sakin yerin ve kış günlerinin verdiği tatlı bir rahavet içindeydim. Ma-mafih, arkadaşımın sinirli hali gö-zümden kaçmadı.

— «Ne oldu, İso-bel?» dedim.

— «Bu sefer de Graham. Beni çıldırtacak; artık tahammülüm kalmadı,» diye anlatmaya başladı.

İso-bel, muhakkak ki, çok feda-kâr bir anneydi. Graham pilot ola-rak ikinci dünya harbine katılmış-tı. Geçen harpte kocasını kaybe-den İso-bel, bütün ümidini oğluna ve Cawthon'ların yaşadığı on seki-zinci asırdan kalma evine, Gran-ge'ye bağlamıştı.

— «Bildğin gibi, bu akşam izin-li, eve geliyor. Seni de zaten onun için çağırdım. Fakat Frances, ya-nında bir de kız getiriyor. Kendi-ni onunla nişanlı sayıyor,» diyen İso-bel'in asık suratına gülmekten kendimi alamadım:

lar ve kızı bırakır. Graham aptal değil ki!» dedim.

— «Fakat mesele o kadarla da kalmıyor. Burada Graham'a yakı-şacak tipte bir kız var. Manor House'de oturuyor. Adı da Marjo-rie Vesey Templeton. Graham'la eskiden iyi arkadaşlıklar. Kız Gra-ham'ı pek beğeniyor. Güzel, zeki ve tanınmış bir ailenin kızı... Tam Grange'ye yakışacak bir gelin!... Graham'ı da mesut edebilir,» dedi. Bir müddet, hayran hayran, evini seyretti. Sonra da:

— «Graham, bu Jessica dediği kızı herhalde beğendi,» dedi. O da şüphesiz, para ve mevkii için onun peşini bırakmıyor. Oğlumun, böyle kötü bir izdivaçla hayatını mah-vetmesine meydan vermiyeceğim. Bunun için, Marjorie'yi de, bu haftayı bizimle geçirmesi için da-vet ettim. Graham iki kız arasın-daki farkı görerek, hataya düş-mekten kurtulur.»

Artık tahammülüm kalmamıştı:

— «Sahi mi söylüyorsun? Eğer Graham Jessica'yı seviyorsa, Mar-jorie'yi görünce hisleri değişir mi sanıyorsun?» diye bağırdım.

— «Onu mesut edebilmek için elimden her geleni yapacağım. Onu Jessica'dan ayıracağım,» diye âdeta gürleyerek cevap verdi.

Fazla konuşmadık; zira Mar-jorie'nin otomobili evin önünde durmuş, genç kız otomobilden at-lıyarak, yavaş yavaş bize doğru illerlemeğe başlamıştı.

Kız adamakıllı güzel, uzun boy-lu ve narin yapıydı. Saçları kah-ve regî gibiydi. Hareketlerinde in-celik ve letafet vardı.

İso-bel onu çok iyi karşıladı ve

benimle tanıştırdı. Marjorie:

— «Böyle bir günde tanışmak, ne kadar güzel! Acaba ne zaman gelecek?» diye ahenkli sesiyle Graham'ı sordu. İso-bel de:

— «Bu akşam, fakat saatini bil-miyorum,» dedi.

Marjorie de Jessica'nın gelece-ğini bildiği halde her ikisi de hiç ondan bahsetmediler.

Hava serinlemişti; çayımızı iç-mek için eve girdik.

Akşam üzeri, Graham'la Jessica geldiler. İso-bel koşarak onları kar-şıladı. İso-bel'e Graham kolkola içeri girdiler. Kız da onları takip ediyordu.

Marjorie, sevinçle Graham'a iki elini birden uzattı. Bu hareketinde-ki hâkim eda beni şaşırttı. Graham tabii bir sesle:

— «Merhaba Marjorie. Seni gör-düğüme çok sevindim,» dedi.

Graham gene her zamanki gibi ince ve sakindi.

— «Merhaba, Frances teyze! Si-ze Jessica'yı tanıtayım,» diyerek elimi hafifçe sıktı.

İki kız arasındaki fark derhal göze parlıyordu. Jessica pek güzel değildi. Gözleri ve kısa kesilmiş saçları koyu kahve rengiydi. Çok yorgun görünüyordu. Cesaret verebilmek için, samimi-yetle:

— «Tanıştığımıza o kadar mem-nunum ki!» dedim.

Jessica yemeğe indiği zaman as-kerî üniformayı çıkarmış; vücudü-ünün ince hatlarına pek yakışan kahve rengi bir rop giymişti. Be-ğendiğimi belli etmek için başımı salladım.

İso-bel hemen konuşmaya baş-ladı:

— «Graham, senin için o kadar çok partiler verilecek ki. Hangi bi-rine yetiyeceğini ben de bilmiyo-rum,» diye söze başladı.

Graham tertip edilen eğlence-lerle hiç alâkadar görünmüyordu?

— «Toplantılara pek hevesli de-ğilim,» dedi.

— «Graham, dansı da sevmedi-ğini söylemezsin ya! Seni in-hisara alacak olursam bana darılacaklarını, birçok kim-seler daha şimdiden söyledi,» diye Marjorie lâfa karıştı.

Jessica oda takımını, ha-lıları ve duvarlara kadar yük-selen krizantemleri seyredi-yordu. Marjorie ona dönerek:

— «Jessica dans bilir mi-sin?» diye sordu.

— «Pek az. Dansa fazla vakit a-yıramazdım zaten,» diye itimat tel-kin eden bir sesle cevap verdi.

— «O halde harpten evvel ne yapıyordun?»

— «Bir kütüphanede çalışıyo-rum. Okumayı çok severim.»

Marjorie küstahça gülerek Gra-ham'a:

— «Kimbilir, avı ne kadar özle-mişindir? Yarın sabah ava çık-sak,» dedi.

O anda Graham'ın gözleri Jessi-ca'nın kollarıyla karşılaştı. Bir saniye süren o bakışta öyle muhabbet, sevgi ve anlayış vardı ki, Gra-ham'ın Jessica ile evlenmeğe ka-rar verdiği zaman aklı başında ol-duğunu anlamıştım.

O gece, yataırken hep onları dü-şündüm.

Alârm düdüğüyle uyandığım vakit gökyüzü projektörlerle düz gibi aydınlanmıştı. Tayyareler dolaşıp duruyordu. Anı bir infilâk ve peşi sıra feryatlar... El fenerimi kaptığım gibi İso-bel'in odasına-koştum. İso-bel gelciliğiyle, ya-tağında oturuyordu. Korkudan rengi sapsarı olmuştu.

Birden ışıklar söndü, camlar sangırdıyarak kırılıyor, duvar-lar çatlıyor, kireçler üzerimize dökülüyordu. O sırada kapı açıl-dı.

— «Anne, burada mısın? Fran-ces teyze, bir şey yok ya?» dedi.

İso-bel yatakta hiçkırâ hiçkırâ ağlıyordu. Graham bana döndü:

— «Annemi hemen aşağı ala-lım. Her taraf köküyor.»

— «Peki, Marjorie'ye ne oldu?»

— «Bilmem. Odasında yok, dışarı çıkmış olacak...»

Jessica da yanımıza geldi. İso-bel'in yanına oturdu.

İso-bel'in karmakarışık saçlarını merhametle okşuyor, ona cesaret verici sözler söylüyordu.

— «Üzülmeğin anneciğim, hiç telâş etmeyin. Şimdi paltonuzu gi-yin bakalım.»

Kırık camlar, dökük duvarlar arasından aşağı indik. Tavan da yer yer çökmüştü. Hava çok so-ğuktu. Ara sıra top sesleri geliyor-du.

Nihayet, temiz ve bol ışıklı sı-ğınağa girdik. Dar kapıdan içeri girerken Marjorie'yi gördüm. Zaten nedense, Marjorie'nin orada olaca-ğı içime doğmuştu. Arkasına kalın bir palto giymiş, battaniyeye sarıl-mış, sigara içiyordu. Rengi uçmuş-tu. Beni görünce:

— «Nihayet, gelebildiniz!» dedi.

İso-bel'i oturttuk. Jessica da ya-nına çökmüş, soğuk ellerini uğuş-turuyordu. Marjorie durmadan si-gara içiyor, sinirli sinirli Graham'ı süzüyordu. Bana:

— «İlk alârmı duyunca geldim. Gazetelerde okuduğumuz vak'alar hep gözümde canlandı,» dedi.

Graham perdeyi kaldırmış, dı-şarı bakıyordu.

— «Gitsem de, bari bir şeyler kurtarabilsem!»

Jessica da atıldı:

— «Graham, ben de geliyorum.»

Marjorie âsabının bozukluğunu göstermek için bir sigara daha yaktı. İso-bel de gözlerini kapattı.

Graham toz toprak içinde sığı-nağa döndüğü vakit:

— «Birkaç parça şey kurtara-bildik. Sizinkiler de iymiş, Mar-jorie,» dedi. İlk defa olarak Mar-jorie'ye bakıyordu. «Çiftlik evlerin-de de herkes kurtulmuş. Hayvanlar da iyi fakat kilise çok zarara uğ-ramış.»

(Arkası 11. sayfada)



— «İso-bel, bunda üzülecek hiç-bir şey görmüyorum. Graham yir-mi beş geldi. Artık onun evlenme-sine razı olman lâzım değil mi?»

— «Tabii, ben de oğlumun ev-lendiğini isterdim.» Sesini yükselt-ti. «Fakat böyle bir kızla değil... Kızın adı Jessica imiş; orduda ça-lışıyormuş. Anladığıma göre orta halli bir aile kızı! Graham'a uygun olamaz. Hiç, ama hiç yakışık al-maz...»

İso-bel'in ateş püsküren mavi gözlerine hayretle bakarak, sözünü kestim:

— «Eğer, kız Graham'a münasip değilse, o da yakında vaziyeti an-



YARASA



22

POLİSİER
TAM ZA-
MANINDA
GELDİLER
BLİS VE
MARTENİ
KARARLA
GÖTÜR-
DÜLER.

BLİS'LERİN BODRUMU-
NUN ARKASI HAKIKİ
BİR CEPHANELİK.. ORA-
DA İNSAN ARANADIGINI
DA BULUYOR. SİLÂH.
CEPHANE.. HER-
ŞEY.. GÜZEL
BİR DE ATÖL
YE VAR.. PO-
MAD NE OL-
DU

NEHİR DEĞİ-
RİYESİNE
EMİR VER-
DİM. İNSAL-
LAH KIZA
BİR ŞEY YAP-
MADAN YAKA-
LARLAR..

NE SÖYLERLERSE SÖY-
LESİNLER. BENCE GETE-
BLİS'İN REİSİ POMADIN
BİR İTİRAF TA KENDİ-
ETSELER.. İKİSİ
DE DÜT YEMİŞ BÜL-
BÜL GİBİLER.
KADIN YALNIZ
OĞLUNUN SÜ-
SÜZ OLDUĞU-
NU SÖYLÜ-
YOR

POMAD ONLARIN USA-
ĞI DEĞİLDİ. AKILLI
ZEKİ HERİF.. USAK
ROLÜ İLE
ASIL HÜVİ-
YETİNİ GİZ-
LİYORDU.

NEHİR
POLİSİ BAKA-
LIM NE YA-
PACAK?

BU SIRADA NEHİRİ
TARAYAN POLİS BOTUNDA



İŞTE ARA-
DIĞIMIZ MOTOR



ALLAHIM. İÇİNDE
KİMSE YOK.. MO-
TOR BİZE DOĞRU
GELİYOR



HİÇ KİMSE
YOK

DURDURMA-
LIYIZ. BAŞ-
KA BİRİNE
GARPAR..



ATLADIM



MOTORU İŞLEMİYOR
YANINA YAKLAŞIN...



AFERİN.. İYİ
CESARET
DOĞRUSU

ŞEF.. BU Bİ-
ZİM GÜNLÜK
KAHRAMANLIK
LARMIZ..
DAN..



MOTORDA SAHİDEN
KİMSEÇİKLER YOK
BU POMAT MO-
TORU İŞLETMİŞ
KENDİ KAĞ-
MIS..

KAPTAN
GEL..



KIZI AŞAĞIDA
BULDUM. BA-
YILMIŞ..

HERİF KAÇ-
MIŞ DEMEK..
ŞİMDİ SAHİLE
DOĞRU YÜZÜ-
YORDUR..



İKİ KIYIYI DA POLİS-
LER DAMA GÖZ
ALTINDA BULUN-
DURUYORLAR

ONLARI
KOLAY ATLATI-
RIM.



POMADIN MOTORUNU BUL-
MUŞLAR. MOTORUN İÇİNDE
KIZ DA VARMİŞ.. BAYGIN AMA
YARALI DEĞİLMİŞ. POMAD-
DAN HİÇ ESER YOKMUŞ..
ARİYORLARMİŞ..



KORKMAYIN..
İKİ SAHİLE
ŞİK DOKUN-
MUŞ BİR AĞ-
GERİLMİŞ
GİBİ..

AFFE-
DER..
SİNİZ
EFEN-
DİM..



BU KAĞIT VE FOTOĞRAFLARI
MOTORDA BULDUK. MAKKE-
NİZ BİR ŞEY ANLAMADI.. BİR
YOL DA YARASA GÖRSÜN,
DİYE GÖN-
DERDİ..



BANA KALIRSA YAL-
NIZ BU FOTOĞRAF
MARTİNİ YIRMI SE-
NE HAPİSE TKA-
BİLİR.



GEÇEN SENE BİR YA-
YAYI EZEN VE SONRA
KAĞAN SÖFÖRÜN
RESMİ VAR
BU MAR-
TİN BLİS..

HAYRET..
BU HADİSEYİ
HA TIRLIYO-
RUM.



SÖFÖRÜ
YAKALA-
MIS TIK
AMA O MAR-
TİN BLİS DEĞİ-
LİDİ

EMİN MİSİNİZ.
PLAKA NUMARA-
LARI AYNI.
FAKAT BU SI-
RADA MARTİN
BURADA YOK-
TU..

ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKEYLE AP.
TULLAH ACAYIP SEY
YAREDE DOLAŞIYOR
LAR.

ŞURAYA BAK. SU
ZERZAVAT HERİF
AYAGINI SUYA SOK
MUŞ NE YAPIYOR
ÖYLE...

BİLMİYORUM AP.
TULLAH.. BURADA
HERŞEY O KADAR
ACAYIP Kİ..

12

ÖTEKİ SİLÂHLİ ASKER GİTTİ.
BİR BU KALDI.. TEPELİYELİM DE
KAÇALIM...

AP TULLAH İLERİ ATILINCA ASKER AR.
KASINA BİLE DÖNMESİZİN OKSİJENİNİ
KESTİ.

OF..
BOĞULU-
YORUM..

BİR DAHA BÖYLE BİR İŞE
KALKAYIM DEME.. BU ADAM
LARIN ARKALARINDA DA GÖZ-
LERİ OLDUĞUNU FARKET.
MEDİN Mİ?

ARKADA GÖZ
HA.. VAY CA.
NINA..

İLERİDE YARI AT, YARI TAYYARE BÖCEĞİ
ŞEKLİNDE OLAN ÜÇ GARİP HAYVAN BEKLE-
MEKTEYDİ.

BU NESNELER YEMEK İÇİN
BİZİ BEKLİ-
YORLAR. MI ACABA?

208

CANAVARLAR ONLARI MÜTHİŞ BİR SÜRAT.
LE MEĞHUL BİR YER'E GÖTÜRÜYORLAR.

BU HAKİKAT OLAMAZ
HERHALDE RÜYA GÖ-
RÜYORUZ.

ARKASI VAR



Venedik Askları

MICHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHİ ROMANI



ROLAND'IN TEK DÜŞÜNCESİ KONSEY ERKÂNINI TEKER TEKER YURMAK VE HÜKÜMDARLIĞINI İLÂN ETMEK. BU İŞE BENİM EVİMDE BAŞLADI VE GÖZÜMÜN ÖNÜNDE KOCAM DAVILAYI ÖLDÜR. DÜ..

KİM O İÇERİ ZORLA GİREN?

BENİ AFFEDİNİZ SAYIN SEN. NİŞANLIM VE ÇOĞUNUZUN ARKADAŞI ROLANDI MÜDAFAAYA GELDİM. ROLAND MASUMDUR. BU KABİNİ DİNLEMİYİN..



3/1



BEN HAKİKATI SÖYLE. DİM. YEMİN EDERİM DAVILAYI KISKANDI. Bİ. LİRSİNİZ BANA NE DÜŞKÜN OLDUĞUNU. HER GECE SAAT ONİKİDEN SONRA..

YETER. KONSEY FAZLA DE TAYDAN UTANÇ DUYACAKTIR.



DEMİK HER GECE ONİKİDE BENİ BIRAKIR SEVGİLİ. SİNİN KOLLARINA ATILIRMIŞ..



HERŞEYDEN EVVEL HALKI TESKİN ETMEK VE ROLANDI TEVKİF ETMEK LÂZİM. YOKSA İSYAN ÇIKACAK. ALTİERİ SEN KOMUTAYI ELİNE AL. BAYLAR CUMHURİYETİ DÜSTÜĞÜ UĞURUMDAN KURTAR. MALİYİZ..

208/1



LEONORE!! SENDE Mİ BANA YÜZ GEVİRİYORSUN..

KAF SA-
ATTIR
İÇERİDE
İDİ?
NİÇİN
YAKALA-
NIP HAPİ-
SE ATIL-
MIŞTI?
NEYE
KİMİSE
BUNUN
SEBEBİNİ
ROLAND'A
İZAH ET-
MEMİŞTİ.
ROLAND'IN
BEYİNİ
QATLIYA-
ÇAK GİBİ
AĞRIYOR-
DU.



BİRDEN KAPI AÇILDI. İÇERİ, BÜYÜK
BİR SESSİZLİK İÇİNDE, ELİ MIZRAKLI
CELLÂTLAR GİRDİLER.

ROLAND
GERİLEDİ.
MIZRAK-
LAR İLER-
LEDİ..
KANLI
ELLER,
SOĞUK
KESKİN
DEMİR-
LER GİT-
TİKÇE
ROLAND'A
YAKLAŞ-
TILAR..



GİTTİKÇE... YAVAŞ YAVAŞ.. BÜYÜK
BİR SESSİZLİK İÇİNDE YAKLAŞ TILAR.



ROLAND
ARKASINA
RASTLI-
YAN
KAPIYI
İTTİ.
ELLERİNE
DÜŞEN
LERİN
HAYATLA-
RINDAN
ÜMİT
KESTİK-
LERİ CEL-
LATLAR.
ROLAND'I
BIRAKIP
GERİ GE-
TİLDİLER



ALLAHIM.. FOSKARI
NE OLUYOR BÖYLE?

ROLAND KANDIYANDI.. BABA-
NIZLA BERABER CUMHURİ-
YETİ DEVİRMEK İÇİN GİRİŞ-
TİĞİNİZ İSYAN HAREKETİ
BASTIRILDI. KONSEYİMİZ
YİNE ALİCENAP DAVRANMIŞ
VE HAYATINIZI BAĞIŞLAMIS-
TIR. MÜEBBET HAPİSE MAH-
KUM EDİLDİNİZ. FAKAT BU İSTE-

BÜYÜK BİR YAN-
LIŞLIK VAR. BE-
Nİ DİNLEME-
DEN NASIL HÜ-
KÜM VEREBİ-
LİRSİNİZ.

ARKASI
VAR



BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 8

— Biz içimize yabancı sokmak istemeyiz amma seni gözümüz tuttu. Hem Dursun Çavuşun işi acele. Aza, çoğa bakmıyor, diyor--du.

Sırttan aşağıya indiler. Güneş tepelerinde kaynıyordu. On dakikalık bir yoldan sonra muhtar tarifi etti:

— İşte şu sırttan ağırlı, ırmağın kıyısına kadar beş dönüm, iki evlek toprak Dursun ağasınındır. Bir dönümü tamamiyle bahçelik. Tevatür erik ağaçları, dutluk var. Biyol gezelim. Irmak taşsa da Dursun'un toprağı yüksekte kalır. İçinde bir kol su da var. Yazın çoğu bahçe sabısı ırmak kıyısındaki bahçelerinde yatar.

Daha sonra telâşlandı:

— Ne düşünüyön delikanlı, bulunmaz toprak bunlar. Yetmişmiş ağaçları var. Yalnız otuz iki kavak beden olmuş. Onar kâğıt ta mı etmez. Geçenlerde karşidan geldiler. Sekiz yüzü saymağa hazırlandılar amma veremediydik.

Adnan sordu:

— Neye sekiz yüz istiyorsunuz?

— İşte beş dönüm, iki evlek tarlayla bahçeye. Emme kavaklar ayrı. Onları elden satacağız.

Adnan bunu ummamıştı. Zaten oralarındaki toprak kıymetini bilmiyordu. Demek bin liraya o araziye alabilecekti. İyiye gezdi. Tekrar tekrar baktı. Komşulardan bir ikisi de gelmişti.

O gün epeyce buhranlı geçti. Adnan tereddüt ediyordu. Günün kalan kısmını Dursun Çavuş misafir odasının önündeki gübrelikte geçirmişti. Delikanlının kararını bekliyordu. Nihayet dayanamadı:

— Oğul, dedi. Bir inegim var. Onunla geçiniyorum. Sen bine razı ol. Ineği üste veririm. Bize gayri göçmek düştü. He didin mi yarından tezi yok nahiye gide-riz. Tapo memuru orada. İşimizi kolay görürüz. Var hayrını gör. Ben çok sefasını sürdüm bu tarlaların. Bu bahçe bana boyumca evlât yetiştirdi.

Ertesi sabah iki eşekle bir kısırak üstünde Nahiye yolunu tutmuşlardı. Nahiye iki köy uzaktı. Orası Karacavirandan farksızdı. Fakat şosa üstünde bulunuyordu. İki gün orada kaldılar. Adnan paraları saydı. Tapoyu cebine koydu. Köye döner dönmez sınırlar tesbit edildi. Konu komşu Adnana aldatılmış olduğunu söylediler. Daha ucuza alabilirmiş. Fakat o bu bahsi kapatmak istiyordu. Şimdi ona Kızılırmağın kıyısında, bahçeliğine yanında bir evcik lazım-

dı. Mevsim sonbahardı. Ekinler kaldırılmıştı.

Delikanlı, sahibi olduğu toprağın bir köşesine, büyük erik ağaçlarının topluca bulundukları yere, daha önceden, İstanbulda plânını yaptığı evi kurmak için sabırsızlanıyordu.

Kasabada, bir inşaat işinden artan binlerce tuğla vardı. Bunlar açıkta, yağmur ve karla, ayak altında eriyip gidiyordu. Adnan elinde bir eski kamyonu olan müteahhitten bu tuğlaları pek ucuza aldı ve taşıttırdı.

İstanbuldan çıkışının yirminci günü evinin temelleri atılmış bulunuyordu. Beşer, onar birleşerek çene yaratan köylülerin arasında becerikli duvarcı ustaları da vardı. Bunlar duvarları gözle görülür bir çabuklukla yükseltmeğe

lardı.

Açıkta ve kalbi kırık kalan bu adamı Adnan teselli etti. Kendisine öyle bir tecrübeli adamın lâzım olduğunu söyledi. Bir iki rençber de tutarak ona toprağı verimli bir hale koymak ve ektirmek için salâhiyet verdi.

İhtiyar çavuş ellerindeki malı yok bahasına satarak köyden giden bir ailenin iki ineği ile on kadar koyununu da almıştı. Bunlar biraz fazlaca para harcamağa vesile oldu ama Adnan eve ve toprağı ayırdığı paranın hemen hemen yarısını harcamıştı.

Şimdi büyük erik ağaçlarının koynuna saklanmış olan kırmızı kiremitli güzel evin ocağı tütmeğe başlamıştı. Orada yeni bir hayatın, bir ocağın belirmesi köylüleri pek yadırgatmadı. Çünkü Ad-



Muhtar tarlaları gösterdi.

başladılar.

Adnana da bir heves gelmişti. Günde on iki saat çalışan köylülerle birlikte, erik ağaçlarının altında kurduğu tezgâhta çalışıyor, kapı, pencere gibi takımları işliyordu.

Üç odası, mutfağı, hamamı ve helâsi olan ev on beş gün içinde yükselmiş, çatısı görülüp sıvanmağa başlanmış. Artan tuğlalardan eve yakın bir genişçe ahır ve üstüne bir odacık ta yapılmış başlanıldı.

Bu sırada Dursun çavuş birden kederlenmişti. Tarlalarını satıp oğullarına beşer yüz lira gönderen bu adama hayırsız çocukları köyde kalmalarını, gelmemesini yazmış-

nan onları kendisine ısındırması, hepsine ufak tefek hediyeler, âletler vererek kalplerini kazanmıştı.

— 12 —

Köylüler on beş gün için Karacavirandan ayrılan bu İstanbullu delikanlının yanında bir kadınla döndüğünü gördüler. Köye geç vakit gelmişti. Kadın hemen odalardan birisine yattı. İstanbulda hastalıktan yeni kalkmış. Fakat yolda çok hırpalanmıştı. Zayıftı. Renksizdi. Havalarda soğuduğu için saç soba durmadan yanıyordu.

Köylü kadınlardan birisi evde

dedi.

— «Anneme haber göndersem de olur. Kalıp size yardım etmek isterdim.»

— «Hayır Marjorie teşekkür ederim. Bekçi bize yardım eder.»

Dışarı çıktığı zaman etrafa bakmaktan ürktüm.

Grange büyük bir taş yığını halini almıştı. Hatta o eski ihtiyar koca meşe ağacı bile devrilmiş, kökleri meydana çıkmıştı. İso-bel'in kolunu daha sıkı tuttum. Titriyordu.

— «İso-bel, çok müteessirim,» kelimeleri ağızdan çıktı,

hizmet gördüğü için hasta olan kadın ya yatıyor veya hiç durmadan, sapsarı akıp geçen Kızılırmağa bakarak düşünüyordu. Vakit vakit hıçkırarak ağlar, katılırdı.

Bu hıçkırıkları ve katılmaları Adnan duyuyordu. Fakat sebebini sormağa lüzum görmüyordu. Hatta bilâkis biraz uzaklara çekilmeği ve kadını kendi ıstırasıyla yalnız bırakmağı tercih ediyordu.

Fakat, nihayet, karlar bastırınca faaliyet evin içindeki atölye ile pek yakında bulunan ahıra gidip gelmekten ibaret kalmıştı.

İki insan, birçok saat aynı odada oturuyor, kendi âlemlerinde, konuşmadan yaşıyor ve düşünüyorlardı.

Bu, bir iki ay böyle devam etmişti.

Bir gece, dışarıda kuvvetli bir kar fırtınası etrafı kasıp kavururken Adnan pencereye endişe ile bakan kadına dönerek:

— Merak edilecek bir şey yok anne, dedi.

Kadın kıpkırmızı kesildi ve sonra avuçlarını yüzüne örterek katıla katıla ağlamağa koyuldu.

Adnan da kızarmış ve başını eğmişti.

Fırtınanın dehşetini artık unutmuslardı. Delikanlı birden yerinden fırladı:

— Senden dünyaya geldiğimi inkâr edemem, dedi. Seni, annem olarak daha evvel kabul etmemiş olsaydım, burada birlikte yaşamak için çağırmazdım. Annemsin. Nihayet yeryüzünde birbirine en yakın iki insan olduğumuz için birlikte yaşamamız lâzımdır. Bunu nezaketen, senin ıstırabını gördüğüm için, veya sadece sana acıdığım için söylemiyorum. Senden doğduğum, senin bir parçan olduğum için, gayet tabii olarak anne diyorum. İstirap bahsine gelince, ben senden daha rahat değilim anne. Ben yalnız bütün bir medeniyeti değil, bir de sevgiliyi uzaklarda bıraktım.

Sesi titriyor ve gözü doluyordu:

— Bütün bunları söyleşmeğe lüzum yok. Bir tek ricada bulunacağım. Benim dünyaya gelmeme sebep olan hâdiseleri bana anlatınız.

Samiye hanım sakın bulunmağa çalışıyordu. Gözlerini sildi. Yüzünü çevirmeden:

— Bunları dinlemekten ne kadar kaçmıştın, dedi. Kendimi mazur göstermek için anlatmak istemişim. O zaman beni affedeceğini biliyordum.

— Onları dinlemeden önce seni affettim, anne. Daha doğrusu bu acıyı hazmetmeğe çalıştım ve işte muvaffak oldum. Şimdi kendini mazur göstermek için değil, derdini dökerek ferahlamak için bana anlat. Şu sedire otur. Sobaya bir iki odun daha atayım da ben de yanına geleyim.

Samiye anlatmağa başladı:

(Arkası var)

JESSICA'NIN ZAFERİ

(6. sayfadan devam)

Marjorie bir müddet Graham'ı seyrettikten sonra:

— «Teşekkür ederim fakat dışarı çıkmaya lüzum yok,» dedi.

Bir bardak çaya her şeyimi feda etmeye razıydım ki Jessica elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Graham koşup tepsiyi onun elinden aldı. Marjorie:

— «Graham, ne kadar düşünce-lisin, fevkalâde,» diye söylendi.

Graham soğukkanlılığını muhafaza ederek:

— «Jessica yaptı,» dedi.

Jessica çayı bardaklara boşaltırken, bu kızda herkesi kendine çeken bir hassa olduğuna kanaat getirdim.

Jessica ile Graham tekrar dışarı çıktıkları vakit, bizim de uykumuz gelmişti. Sabaha karşı, düdüklerin gürültüsüyle uyandığımız zaman, Majorie dalgali saçlarını tarıyordu.

— «Mrs. Cawthorn, size bir yardımda bulunabilir miyim?» diye sordu.

İso-bel ona bakarak:

— «Eve gitsen daha iyi olmaz mı? Annen seni merak etmiştir,»

— «Frances, ne kadar feci olduğunu biliyordum fakat her şeyimi kaybetmiş sayılmam değil mi? Söyle, şanslı değil miyim? Jessica çok, çok fevkalâde bir kız! Frances dikkat ettin mi, her ikisi için de okadar memnunum, öyle me-sudum ki... Frances, istikbalden çok ümitliyim. Jessica ile Graham birbirlerine pek yakıştılar.»

Jessica ve Graham el ele bize doğru gelirlerken, İso-bel'in sözlerinde gizlenen hakikati farkettilim. Gençlik, cesaret ve ümit doluydular. İso-bel onlara güvenmekte haklıydı.

HENDEN'TEN BİR KADIN SESİ YÜKSEL

SERSEMELER...
GEKİN BENİ
BURADAN?

40

A.A.. BİR
KADIN.. BAK
NASIL KONU-
ŞUYOR. BİR
KAŞIYAYAL.

ANGELİKA TAYFANIN ZANNETTİĞİ
GİBİ ÖLMENİŞTİ. KUK TULMAK İÇİN
HİYLE YAPMIŞTI. DÜRUN
BEN SAND'IN AHFA.
Bİ VE DOSTUYUM.

SEN BUNU BE-
NİM KÜLAHMIA
ANLAT.

ATMACA REİS

FAKAT VURMAK İÇİN
KALDIRDIĞI KIRPAÇ HAVADA
KALDI

AHH.

KİM BU
OKU
ATAN?

OKU ATAN
SAND'IN HABER
CİSİYDİ

DÜRUN.. DÜRUN
SULTAN.. KADI-
NIN KILINA HA TA
GELMEMESİ İÇİN
HABER YOL-
LADI.

SİZ TAMAMI İLE TERSİNE
HAREKET EDİYORSUNUZ.
YAKALANMASI LAZIM GE-
LENLER KAÇMIŞ. KURTA-
RILMASI LAZIM GELEN.
KIRBAĞLANIYOR..
AFFEDERSİNİZ
KONTES...

FAKAT
ANGELİKA
NIN GÖZÜ-
NÜ İN Tİ.
KAM BÜRÜ-
MÜŞTÜ
ATINA AT-
LADI ATMA-
ÇAREİSİN
PESİNE
TAKILDI

ATES KAYIKLARINI İMHAA ETTİKTEN
SONRA GEMİYİ TEK-
RAR SAHİLE YAKIN
BİR YERE DEMİR-
LETTİ.

KORKUSU BOŞ DEĞİLDİ. GE-
CE BERUT BEYİ MUHARİP DO-
LU BİR SALI.

KİMSEYE
GÖRÜNMEYEN YAKLA-
ŞIN, SU KESİMİNDEN
DELİK AÇIN..

NÜBETÇİLER GİFTE
OLACAK. ENUFK GÜ-
RÜLTÜDE SİLAHBAŞI.

MUHARİPLER BU EMRİ YERİ-
NE GETİRDİLER. SESSİZCE
GEMİYE YAKLAŞTILAR.
GEMİYİ DELMEĞE BAŞLA-
DILAR.

FAKAT TAMİ İLK YARA
AĞILACAKKEN O ZAMANA
KADAR BİR KENARDA
DURAN BİR MUHARİP ELN-
DEKİ MAKABİ ARKADAŞININ
KAFASINA İNDİRDİ

DUR. YOKSA
GEBER-
TİRİM.

DUR

AYYY!!
BAŞIMI
YARDIN!!

SANKİ BU
GİBİ BİR İŞARETMİŞ
GİBİ GEMİDE HER
TARAFTA İŞIKLAR YAKI-
DI VE SİLAH SESLERİ
İŞİ TİLDİ

ARKASI VAR

Baş Derdi

★ Yazan: F. Demiray ★

A vâre bir gençti. Peder beyden biraz para kalmıştı. Onu ezmele meşguldü. Merhumun hatırı için onu memuriyetinde tutuyorlardı.

Bir akşam Taksim bahçesinde bira içerek o akşam nerede sabahlayacağını düşünürken yanına orta yaşlı bir kadın geldi. Küçük ve güzel bir çocuğu göstererek:

— Beyefendi oğlum, dedi. Bir dakika şu çocuk yanınızda dursun. Hemen geleceğim. Bunu söyleyip gitti. Gidiş o gidiş. Saim çocuğu alarak karakola gitti. Hâdiseyi anlattı. Komiser ona biraz şüphe ile bakarak:

— Bunu isbat etmeniz lâzım, dedi.

Saim nasıl isbat etsin? Meseleyi bir daha anlattı. Komiser pek telaşlıydı. Bir sabıkali ile uğraşıyordu. Saim baktı iş uzayacak, ömründe bilmem kaçınıcı hatasını yaptı. Çocuğu alınca oturduğu pansiyona gitti:

— Madam, dedi. Şu yavrucağa bakıver. Başıma bir iştir geldi. Hizmetini öderim.

Madam kimsesizdi. Müşterisinden de memnundu. Çocuğa, kendi torunu imiş gibi bakmağa başladı. Bu da Saim'e ayda elli liraya patladı. Bir vakit böyle geçti. Paralar da suyunu çekmeğe başlamıştı. İşine daha çok devamla başladı. Fakat bir kere devamsız diye mimlenmişti. Onu zora çektiler ve Şavşat diye dayandılar.



Şavşat cehennemin bucağı bir yer. Nasıl gitsin? Fakat gitmeyip ne yapacak. Biraz da kendi nefisini ıslâh düşüncesiyle hazırlanmış. Fakat ortaya bir mesele daha çıktı. Madam hastalanmıştı. Altı yaşındaki kızcağız için zaten elli lira verecek para da kalmamıştı. Saim onu da aldı. Trene atladı.

Uslu, mazlum olan kızcağızın adı Sevimdi. Ne anası belli, ne babası. Dört yaşındayken baştan atıldığı için kimin nesi olduğunu ve kendisini bırakan kadının da kim olduğunu anlatamamıştı.

Saim Şavşatta bir yıl kaldı. Oradan Kağızmana, oradan, Antalya'ya tayin edildi. Sekiz yaşına gelen Sevim artık mektebe gidiyordu. Gittikçe güzelleşen bir kızdı. Saim'e baba diyordu. Hattâ annesini soruyordu. Zavallı bir küçükken huzuru kalbi kaldırıp baştan sayma bir çocuk olduğu kendisine söylenebilir mi?

Zaten Saimi karısı ölmüş sanıyorlardı. Hattâ bir aralık çocuğa da bakar diye güzel bir kızı almağa teşebbüs ettiyse de çocuklu adama vermiyeceklerini söylediler.

Çocuk Saimin başına hakikaten bir dert olmuştu. Evde bırakıp bir yere gidemiyordu, onun da masraflarına para yetiştirebilmek için içkiyi, hovardalığı bırakıyordu.

Anadoluda tam on iki sene vürgün gibi dolaştıktan sonra ona

İstanbul'a tayin edilmek nasip oldu. Eski dairesine şef olarak geliyordu.

İstanbulda güzel bir ev tuttu. Kızı liseyi bitirmesi için güzel bir mektebe verdi. İki yıl da böyle geçti. Kendisi otuz dört yaşındaydı. Sevim on sekize basmıştı. Bir evin içinde, hizmetçi kadınla yaşıyorlardı. Kızcağız baba bildiği bu adamın işlerine bakıyor, hele liseyi bitirdikten sonra evinden çıkmıyarak uslu uslu oturuyordu.

Çok güzel bir kız olduğu için konu komşu göz dikiyor, bir sokaka çıksa peşine sürüler takılıyordu.

Saim kötü düşünceler almağa başlamıştı. Onu bir an önce başından atmak istiyordu. Çünkü kız onu baba bildiği için yanında açık, saçık dolaşıyor, hattâ bu halyle boynuna sarılıyor, kendisini öptürüyordu.

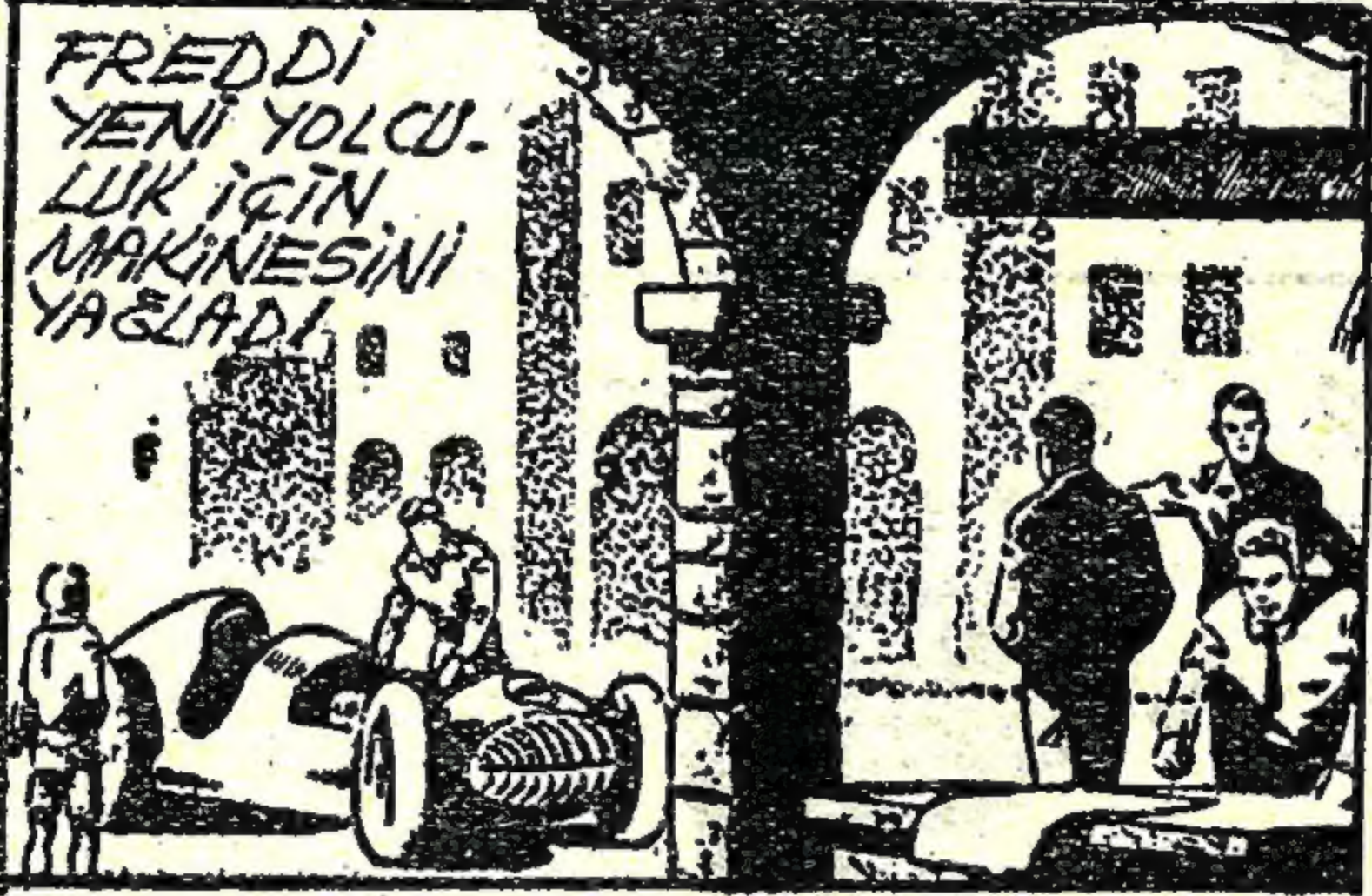
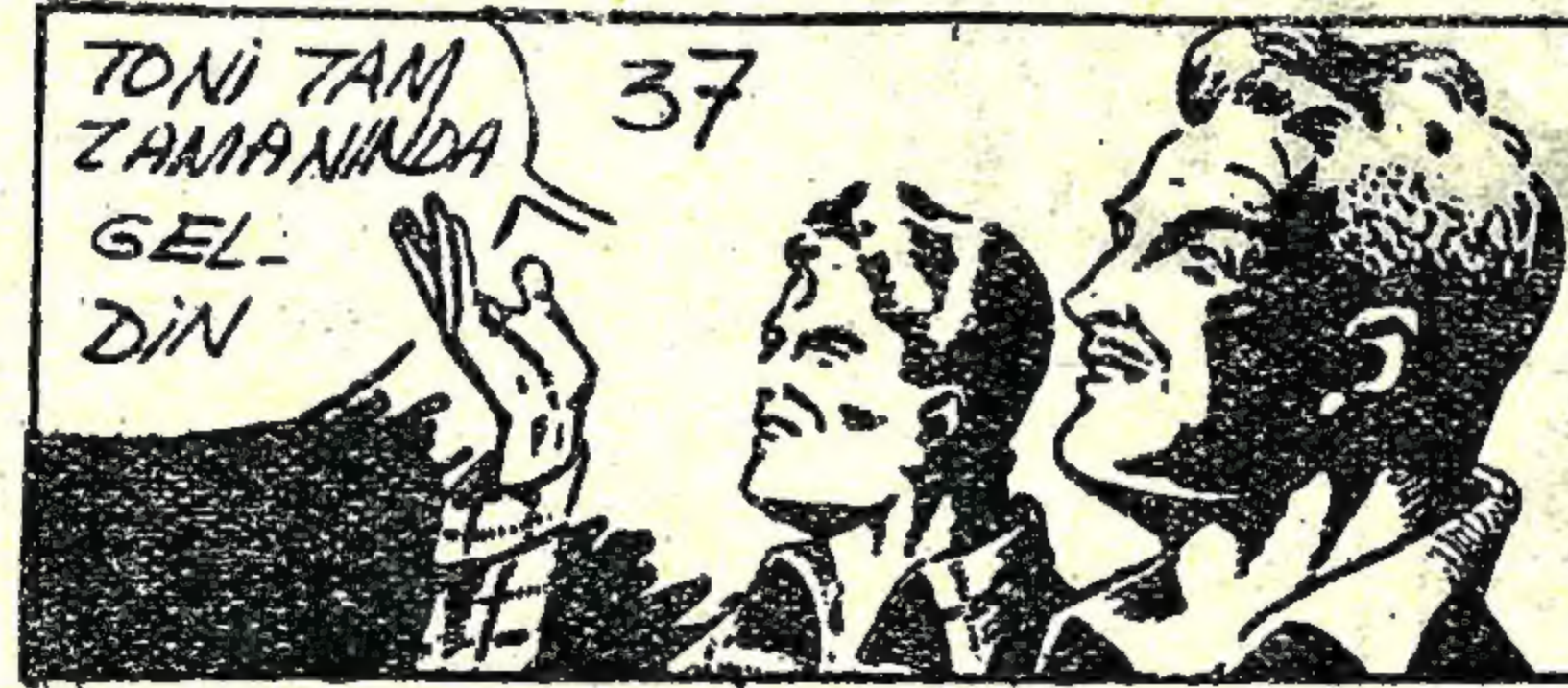
Saim helâl süt emmiş bir insan olduğunu hareketiyle gösteriyordu. Bu güzel kıza karşı duyduğu aşkı içinde boğuyor ve ona iyi bir kısmet arıyordu.

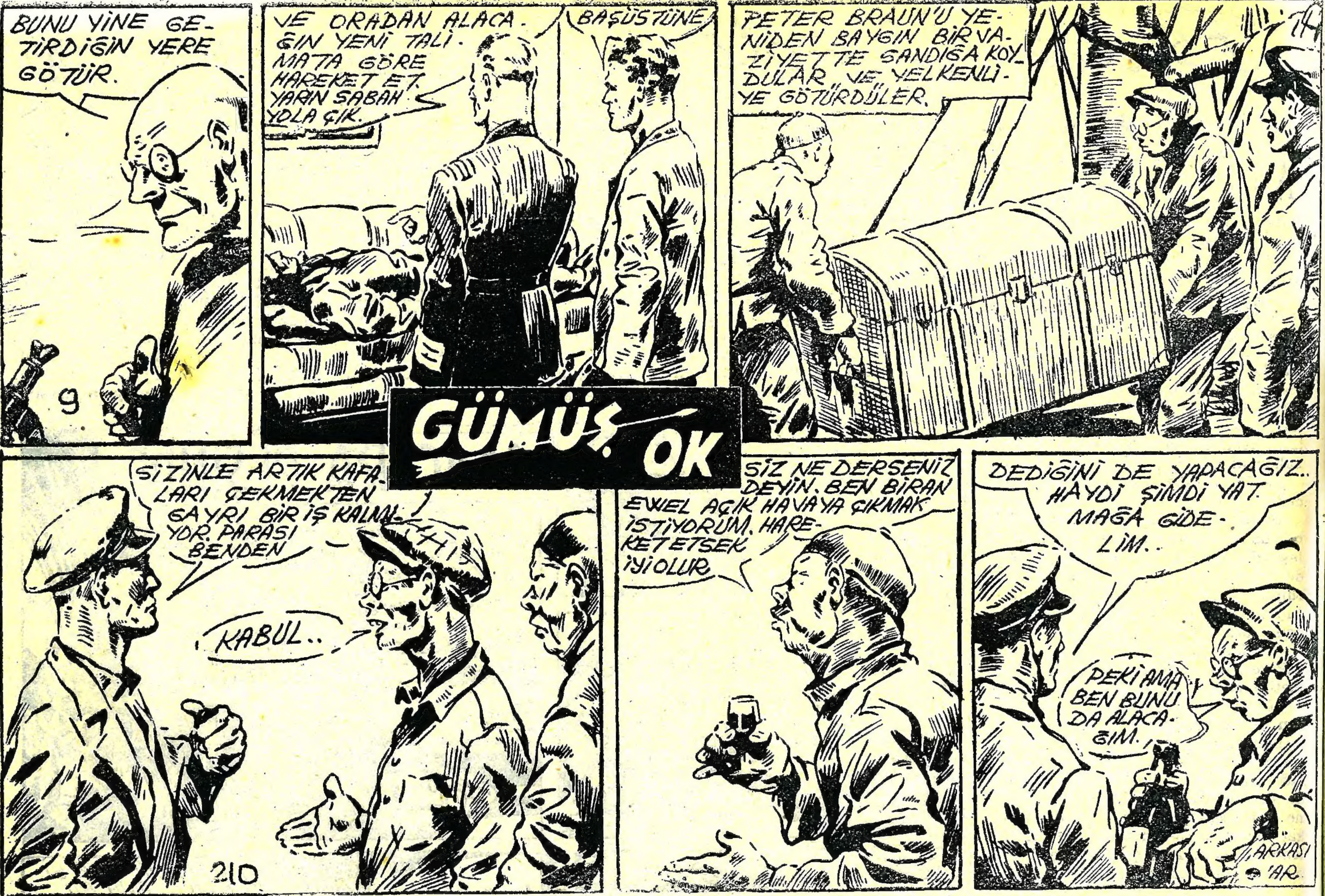
Bir gün aklına esti. Gazetelerden birisine bir ilân verdi. On dört yıl önce terkedilen çocuğun anasını, babasını arıyordu.

Bir gün verdiği adrese şöyle bir mektup geldi:



«Gazetedeki ilânınızı okuduk. Ondört yıl önce, bir kıskançlık yüzünden Sevim adındaki yavrumuz kaçırıldı. Biz birbirinden ayrılmış, fakat birbirini sevdiği için sonradan birleşmiş iki bedbaht insanız. İlk ayrılık yılların-
(Lütfen sayfayı çeviriniz)





da çocuğun diğer tarafta olduğunu sanıyorduk. Yıllarca süren bu aldanış sonunda hakikati öğrendik. Çocuğun Suriyeye kaçırıldığını sanıyorduk. Çünkü çocuğu kendisine tevdi ettikleri kadın pasaport almış ve gitmişti. Hayatı zehir olan bedbaht bir çiftin ıstı-
rabına bir nihayet verebilecek olan hayır sahibi. Nezdinizde bulunan çocuğu bir kere gösteriniz bize. Belki yavrumuzdur.»

Mektubu yazan şehrin tanınmış zengin ailelerinden bir tüccardı. Saim evinin adresini verdi. O pazar sabahı genç sayılabilecek bir kadınla tüccar geldiler.

Saim onları yalnızca karşıladı. Kadın fevkalâde heyecanlıydı. Çocuğun kendisinden alınarak gezmeğe götürüldüğünü, üzerinde bulunan elbiseyi çok güzel tarif ediyordu.

Saim de kendi hikâyesini anlattı. Bu çocuk yüzünden ne kadar sıkıldığını, evlenemediğini, hattâ onun için muktesit yaşamağa mecbur kaldığını anlattı. Nihayet bir şeyden haberi olmayan kızı çağır-

Lulu'nun Yaşı



■ Nakleden: Vahit Orgun ■

Lulu'nun küçük odası, iğne atıl-
sa yere düşmeyecek kadar, ka-
labalıktı. Kimler de yoktu ki.
Gazetecileri mi, meslekdaşları
mı, hayranları mı, sevgilileri mi,
kimi arasanız hepsi orada idi. Lulu'nun
yaş gününü tes'it etmek için top-
lanmışlardı. Lulu, bir hayli yaşlan-
mıştı. Buna rağmen, sahnenin göz
kamaştırıcı, renkli ışıkları, altında
kendisini genç gösterebiliyordu. Se-
yircileri elân kendisine eski râğbeti
göstериyorlardı. Bu râğbeti yalnız

seyircileri mi gösteriyordu?...

Lulu o akşam pek sinirli idi. Sah-
neye çıkıp da seyirciler arasında ara-
dığını bulamayınca, için için kendini
yemeğe başlamıştı. Paolo bu gece de
gelmemişti. Genç bir doktor olan Pa-
olo'yu aralarındaki yaş farkını dü-
şünmeksizin çilgınca seviyordu. Genç
doktor, bir kaç günden beri ken-
disini atlatıyordu. Sözde işleri fazla
imış de onun için gelemediymiş...

Antrakta davetlilerinin doldurdu-
ğu, envai çeşit çiçeklerle bezenmiş

odasında aklı davetlilerinden ziyade
Paolo'da idi. Bu gece de gelmezse
sevgilisini asla affetmeyecekti. Daha
doğrusu, bunıyetide idi ama bunu tat-
bik edebileceğine kendisi de kanı de-
ğildi.

İkinci perdenin açılmasına beş da-
kika kala, yıldızlara tahsis edilen o-
daların bulunduğu koridorda (Hazır
ol!) zili çalarken, davetliler teker te-
ker Lulu'ya veda edip odayı, terk e-
diyorlardı. İşte bu sırada, odanın ka-
pısı, ardına kadar açıldı ve Paolo e-
şikte belirdi. Elinde, bir kaç gül, bir
iki karanfil ve biraz yeşillikten iba-
ret basit bir çiçek buketi vardı.

Paolo'nun gelişyle dudaklarında
beliren tebessüm, bu çiçekler karşı-
sında sönüvermişti. Yalnız kalınca,
Lulu, buketi eline alıp şöyle bir bak-
tı ve odayı, dolduran çiçek sepetle-
rini de şöyle bir gözden geçirdikten
sonra elindeki bir kenara fırlatıp
atıverdi.

Paolo, hatasını anlamıştı. Kırdı-
ğı potu tamir etmesi lâzımdı. Zira,
yeni açacağı muayenehanenin tefrişi
lerin azlığı hoşuna gitmedi, dedi. Fa-
nu da ancak anası yerindeki bu ka-
dından temin edebilirdi. Gülerle:

— Görüyorum ki, buketteki çiçek-
lerin azlığı hoşuna gitmedi, dedi. Fa-
kat maksadımı anlasa idin her halde
böyle yapmazdın. Bu gün yaş günün
olduğu için, sana yaşı kadar gül ve
karanfil hediye etmek istemiştin....
Yoksa...

Lulu sevgilisini daha fazla ko-
nuşmasına imkân vermeden boynuna
atıldı ve öpmeye başladı. Bu sözler,
kendisi için dünyanın en kıymetli he-
diyelerinden daha değerli idi....

dılar. Belkis hanım kızını görünce
düşüp bayıldı. Babası hıçkırıklar
içinde ona kollarını açtı. Zavallı
kızın hayatı bir an içinde de-
ğişmişti. Kendisine pek benzeyen an-
nesine ıstırapla bakıyor, anlatılan
çocuk hikâyesi ona masal gibi ge-
liyor, ötekiler genç kızı canlarına
sokacak gibi davranıyorlardı. Kızın:

— Baba, baba, ben seni nasıl
bırakacağım?.

Diye ağlamasına karşı hakiki
babası Abdülkadir Bey:

— Arkadaş, diyordu. Siz yeryü-
zünde nesli kalmıyan bir faziletli
insan ırkına mensupsunuz. Böyle
güzel bir kızın karşısında baba o-
larak kalmak, bir yabancı için,
izah edilemez bir fazilet ve yük-
sek karakter eseridir.

Saim başını iğmiş ve şu cevabı
vermişti:

— Artık kendimde bu metane-
tin azaldığını gördüm ve insan-
lığımın zaafa uğramasından kork-
tuğum için onu hemen evlendir-

mek ve bu arada asıl ebeveynini
bulmak istiyordum. Onu tertemiz
bir genç kız olarak size teslim et-
mek hayatımın en büyük başarısı
ve kalbimin tesellisidir.

Çok ciddi ve zeki bir kız olan
Sevim:

— Kendimi kızınız sanarak ya-
şadığım kollarınızda, bundan son-
raki hayatımı karınız olarak ta-
mamlamaktan beni kimse menede-
meyecektir Saim Bey, dedi.

Ve bu sözlerle hepsini ağlattı.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllık: (50 sayı) 12 lira
6 aylık: (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

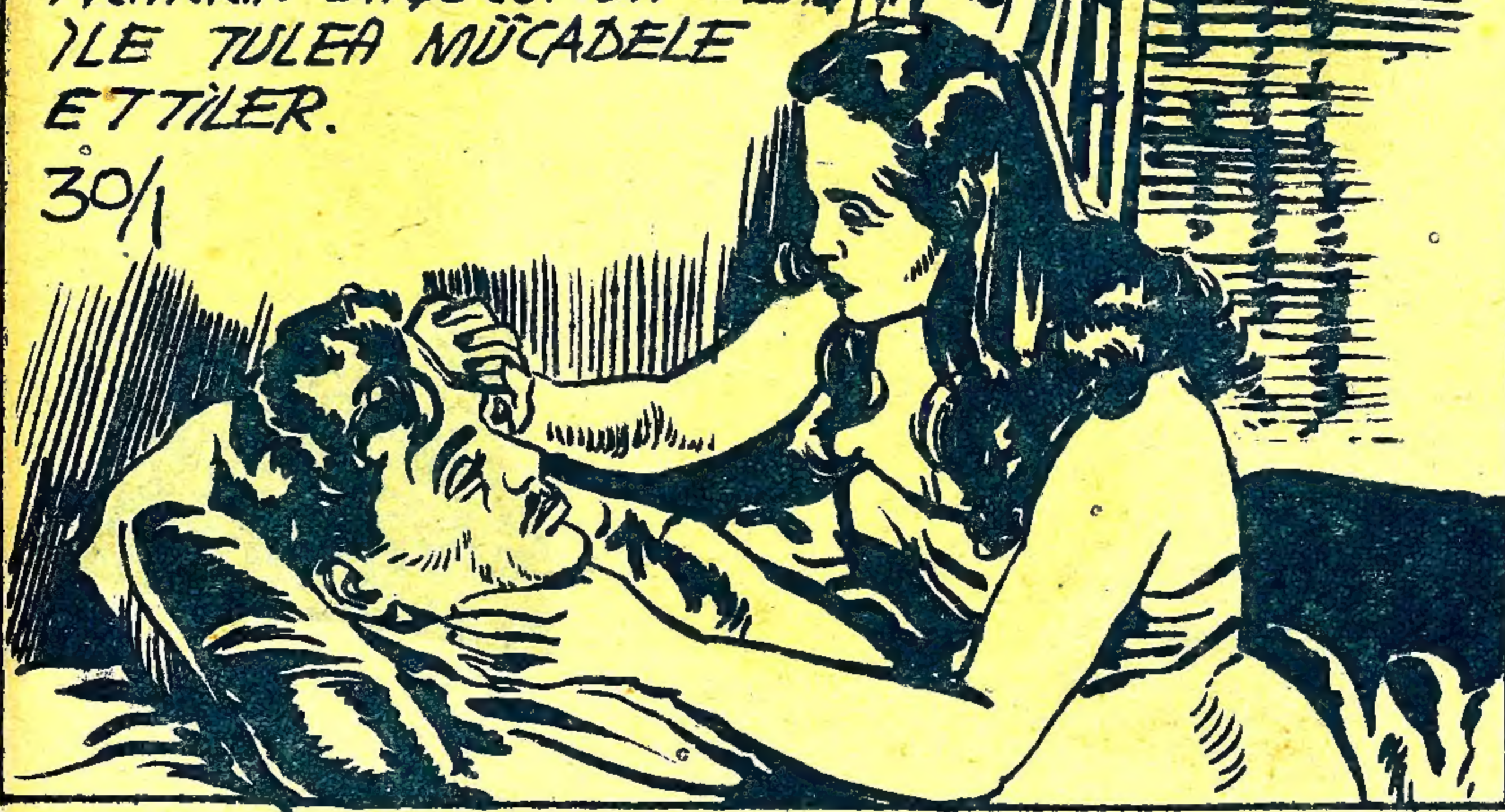
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ



ASK İHTİRASTIR

YERLİLERİN YARDIMIYLA
TULEA FRANKI KULÜBESİNE
GETİRDİ. GÜNLERCE
FRANKIN BAŞUCUNDA ÖLÜM
İLE TULEA MÜCADELE
ETTİLER.

30/1



TULEANIN TAM FERAGATI ÖLÜMÜ YENDİ VE
NİHAyet DÖRDÜNCÜ GÜNÜN AKŞAMI FRANK
GÖZLERİNİ AÇTI. SAYIKLADI.



JORJİNA.. GELECEĞİ
Nİ BİLİYORDUM
ZATEN...

ALLAHIM BUNCA SIKIN-
TININ MÜKAFATI BUMU?
GÜNLERDENBERİ İLK
SÖYLEDİĞİ KELİME
BİR BAŞKA KADININ
ADI OLDU. FRANK
HÂLÂ ONU SEVİYOR..



BU SIRADA LARRİ TERHİS EDİLMİŞTİ. AMERİ.
KAYA DÖNÜYORDU.

BU HİKÂYE
DE SONA
ERDİ..

İNSANA, İÇİNDE YAŞADIKÇA
HIÇ BİTMIYECEKMIŞ GİBİ
GELİYOR..



LARRİ İÇİN YENİ, YEPYENİ BİR HAYAT
BAŞLIYORDU. ARTIK FRANKI GÖRMİYECEĞİ
Nİ BİLİYOR, JORJİNAYLA EVLENMEYİ UMUYORDU.

TEGMENİM, VATANA
DÖNÜŞÜMÜZDEN MEM-
NUN MUSUN!

BU ANI SENELER-
DENBERİ BEKLE-
DİM.



ANLAŞILAN TEGMENİ-
Mİ BEKLİYENLER VAR. GÖZLERİNİN İÇİ GÜLÜ.
SAP SARI.. NEFİS.. CEYLÂN YOR.. SARIŞIN MI?
GİBİ BİR VÜCUDU VAR..



BİNBİR ROMAN

LARRİ'NİN, KENDİNE GEKİ DÜZEN VERDİK TEN SONRA, İLK İŞİ JORJİNA'NIN KAPISI- NI ÇALMAK OLDU.

İNŞALLAH HE- NÜZ EVDE DİR.

Mr & Mrs. POWEL

KAPİYİ JORJİNA AÇ TI. LARRİ'Yİ TANIYINCA BİR SEVİNÇ ÇİĞLİĞİ ATTİ.

JORJİNA!

LARRİ..

30/2

BU KADAR UZUN AYRILIK TAN SONRA KAVUŞMANIN ZEVKİ BAŞKA OLUYOR

LARRİ.. SENİ GÖRDÜĞÜME ÇOK MEMNUN OLDUM. SİZİN KAYBOLDUĞUNUZU SÖYLE. MIŞLERDİ.. BAK SEN SAPA SAĞLAM SIN.

JORJİNA BÜTÜN KOR- KUM SANA O ACI HABERİ BİLDİRMEK Tİ..

FAKAT.. FRANK NEREDE? NEYE BERABER GELME- DİNİZ? LARRİ.. LARRİ.. SÖYLE FRANK NEREDE?



BİR ADAYA ÇIKTIK.. BİR GÜN JAPONLAR BİZE ATEŞ AÇ TI. LAR.. FRANK'IN İHTİYATSIZLI- ĞINI BİLİRSİN.. JAPON KUR- SUNLARIYLA DELİK DEŞİK OLDU.

ÖLDÜ.. FRANK ÖLDÜ HA..

JORJİNA KENDİNİ YATAĞININ ÜZE- RİNE DERİN İZTİRABINI, GÖZYAŞ- LARIYLA YUMUŞATMAYA ÇALIŞ TI.

FRANK.. FRANK..

AĞLA JORJİNA AĞLA AÇILIR SIN

İLK AN GEÇTİK TEN SON- RA JORJİNA KENDİNİ TOPLAD I

KENDİNE GEL JORJİNA.. GENÇSİN, GÜZELSİN.. YENİ BİR HAYAT KURABİLİRSİN.. VE SANA HER ZAMAN YAR- DIMA HAZİR BİR DOSTUN VAR

EYET LARRİ.. SENİN İYİ BİR DOST OLDUĞU- NU BİLİYORUM



208/2